ПРОМІНЬ

50 ЛІТТЯ

Second Class Mail Registration Number 1925

ПРОМІНЬ
РІК XVIII. ЖОВТЕНЬ, 1977 Ч. 10
Виходить раз у місяць
Видає
СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ
Редагує Редакційна Колегія
Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

PROMIN
No. 10 OCTOBER, 1977 VOL. XVIII
Monthly Publication
Published by
UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA
Edited by Editorial Committee
NATALIA KOHUSKA — Editor

Передплата в Канаді	$8.00
Передплата до інших країн	8.00
Поодиноке число	.80

Передплату висилати на адресу:
PROMIN
P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

Subscription in Canada	$8.00
Subscription in other countries	8.00
Single copy	.80

Address:
PROMIN
P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

В ЦІМ ЧИСЛІ:

Прот. П. Шадурський — На порозі нового шкільного року ... 1
— Величавий успіх Ювілейного З'їзду ... 3
— Ухвали Ювілейного З'їзду ... 5
— Спростування ... 7
КУК — Програма 12 Конгресу Українців Канади ... 7
— До подій в історії Жіночого руху ... 8
О. Єфімов — Джерело мудрости ... 11
Квіти незабутнім ... 12
Н. Кібець — Модест Левицький ... 13
Ukrainian Weekly — Joan Karasevich ... 15
Anna Ba!an — Lena Kostiuk ... 16
Ukrainian Weekly — I am ... 17
Музейні вісті ... 18
Відділ для дітей ... 21
Громадська і родинна хроніка ... 22
Річні звіти відділів ... 26
Довкола дому ... 32
Українська вишивка ... 32
При праці для „Променя" ... 33

УЧИТЕЛІ і ВИХОВНИКИ!

Чи Ви вже познайомлені з цими посібниками для навчання української мови? Коли ні, то зробіть це негайно. Учителі рідних шкіл, які почали навчати школярів мови з цього підручника є дуже вдоволені вислідом.

НА ОБКЛАДИНЦІ — Мистецький рисунок Марії Прокопів, Едмонтон.

Підручники опрацювала досвідчена учителька державної і рідної школи. Методично він найбільше сьогодні відповідає тим школярам, які приходять до школи зі слабим знанням української мови.

Перша частина — „Осінь". Крім лекцій в ній є порадник учителям в обидвох мовах — українській і англійській, як проводити лекції. Друга частина „Зима" продовження першої є в продажі. Ціна по $2.00 за примірник.

Третя частина „Весна і літо" разом — продовження другої, яка дає початковий курс розмовний. Цей посібник майже подвійного числа сторінок — 75 ст. друку, інструкції для учителів і словник нових слів — ціна $2.50. Можна замовити всі три разом, або поодиноко.

Замовлення разом з грішми посилайте на адресу:

UKRAINIAN EDUCATIONAL COUNCIL OF CANADA
9 St. Johns Ave.
Winnipeg, Manitoba

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

ПРОМІНЬ

VOL. XVIII ЖОВТЕНЬ, 1977 ЧИСЛО 10

НА ПОРОЗІ НОВОГО ШКІЛЬНОГО РОКУ

У місяці вересні починається наука в школах Канади, як рівнож і в наших Рідних Школах, та Школах Українознавства.

Сьогоднішній стан наших вище згаданих шкіл настільки невеселий, що про нього треба не тільки писати, але треба скликати віча і на ввесь голос кричати. Треба якось довести до відома і зрозуміння тієї проблеми нашого широкого загалу. Треба якось довести до відома нашого загалу, що справа сьогоднішніх наших шкіл українознавства в Канаді, та й в інших країнах нашого поселення, це справа не тільки батьків, які мають дітей шкільного віку, не тільки Шкільних Рад, учителів чи Церков, але це справа цілої нашої субстанції, що знаходиться у вільному світі.

Сьогодні, все наше суспільство в Канаді, в зв'язку з політикою багатокультурности нашого уряду, поставлене на дуже важливий й відповідальний іспит зрілости. Чи той іспит зрілости наше суспільство здасть, покаже недалека будучність?

На привеликий жаль. багато навіть провідних людей в наших організаціях, не розуміють всесторонньо сприятливої для нас сучасної доби і до політики багатокультурности ставляться байдуже.

Дуже прикро дивитись на факти, коли представники уряду, закликають і заохочують нас до збереження і вивчення нашої рідної української мови, та розвою нашої культури. Ми вже так далеко збайдужіли, за останні роки в своїх знаннях і розумінню себе самих, що безстидно втікаємо від заохоти уряду, або цілком нереагуємо на всі ті заклики. Уряд дає фінансову допомогу для Рідних Шкіл, як рівнож на навчання української мови в час літнього таборування наших дітей. Тут знову ж стоїть питання, чи ми щиро з повною моральною відповідальністю, використовуємо оту фінансову допомогу уряду по призначенню? Чи дійсно в тих таборах ми вчимо дітей рідної української мови і чи вживаємо українську мову затруднюючи інструкторів з повним знанням української мови? Це питання, які мусять бути взяті під увагу в наступному році, літнього таборування наших дітей!

Статистика нам показує, що число наших шкіл українознавства та число учнів з кожним роком зменшується. Це велика загроза не тільки нашим рідним школам, але нашій субстанції в цілому. Причин на те є багато і одна з них, на мою думку, буде та, що ми були дуже заняті при розбудові великої кількості наших різних організацій, занедбуючи українське шкільництво, занедбуючи долю дальшого нашого існування. Вся наша енергія була спрямована на розбудову матеріяльних вартостей, на будування великих авдиторій і заль, чи модерних великих церков, але занедбали розбудовувати і поглиблювати українського духа в нашій національній субстанції в Канаді.

Пороблені великі помилки, які ми повинні зрозуміти і спрямувати тепер всю нашу енергію на відродження національної свідомости, яка одинока зможе зберегти в Канаді нашу мову, культуру і наше національне українське Я.

Найважнішим завданням наших Рідних Шкіл, являється навчити дітей української мови, літератури, історії, географії, культури а що головне впоїти в наших дітей українського духа. Впоєння українського духа в наших дітей, повинно провадитись від народньої школи почавши а на університетах і каледжах кінчивши. Ті тяжкі завдання зможуть виконати вчителі з українськими душами і відповідними знаннями. Такі вчителі повинні фактами і відповідними аргументами доказувати нашій молоді, чому вона має бути українською молоддю, а не якоюсь іншою. Чому вона має знати більше як одну мову в сучасній добі і чому в першу чергу вона має знати свою рідну українську мову, літературу, географію, історію та мистецтво і культуру. Треба вміло нашій молоді доказати, яку користь вона буде мати з того всього знання, та яку допомогу вона зможе дати у визволенні українського народу з теперішньої тяжкої неволі. Коротко кажучи, учителі в Рідних Школах повинні бути не тільки учителями але виховниками!

Лунають в нас такі голоси, що Рідних Шкіл нам не потрібно, бо наші діти навчаються української мови в державних школах. Питання до тих, що таку думку поширюють. Чи вони зацікавились, які знання української мови винесли

їхні діти з державних шкіл?

Перш за все в державних школах навчають української мови не як рідну їм мову, але як чужу. Навчають наших дітей в державних школах чужою а не українською методою і навчають української мови вчителі, які самі тієї мови не знають, свобідно нею не володіють і не мають в собі української душі. Треба знати, що тільки при навчанні українською методою, української мови, можна одночасно впоювати та розвивати в дітей українського духа і гордість свого походження.

На жаль в Західній Канаді, конкретно в провінції Саскачевані, на пропозицію таки наших, так званих педагогів, уряд приняв, до навчання української мови, дуже коштовну французьку методу, яка дає жалюгідні результати і цілком себе не виправдує. Та французька звукова метода була опрацьована в Франції для туристів, які потребували скоро засвоїти необхідні фрази, які допомогли б їм якось обійтись в Парижі чи інших містах Франції.

Та туристична метода, яка застосовується тепер в державних школах Саскачевану, цілком не надається вчити наших дітей рідної української мови і тому мусить бути замінена методою українською!

Та французька метода дуже корисна для вчителів української мови в державних школах, які української мови не знають і самі не всилі з тієї методи навчитись! Тому нічого дивного, що студенти, які закінчують середню школу (гайскул) і вивчали українську мову від 7-ї кляси народньої школи, не тільки українською мовою не говорять, а навіть не розуміють! Це є страшне, жалюгідне і трагічне! КУК повинен негайно в ту справу вглянути і добитись, щоб досьогочасна французька метода навчання української мови в державних школах, була змінена!

Не секретом також являється і той факт, що в державних школах, через непідготованість належно вчителів до навчання української мови та через оту французьку методу навчання, наша молодь належно не навчається ані української мови ані нічогісенько з історії і географії України ,ані культури українського народу.

З тих причин, ми не сміємо складати руки і бути задоволеними, що наші діти навчаються української мови в державних школах, а навпаки ми мусимо організувати Рідні Школи і Школи Українознавства при наших парафіях чи організаціях.

В зв'язку з тим, що багато в нас занедбано з шкільництвом а тому маємо батьків українців англомовних але в яких ще залишилось почуття ідентичности з українським народом, ми повинні обов'язково їм допомогти організуючи для них при парафіях курси навчання української мови і українознавства. Ми мусимо належно підготовити батьків до належного виховання своїх дітей, що стане великою допомогою для Рідних Шкіл і Шкіл Українознавства.

Такі батьки, по закінченні курсів українознавства, зрозуміють свою ролю і відповідальність у вихованні своїх дітей в українському дусі.

Відповідальність за те все лежить на всіх свідомих громадянах нашого суспільства включно з священиками. Тому зрозумівши належно сучасну добу берімося всі до діла зараз, негайно, бо може бути запізно!

о. П. Шадурський

Пильне і невідкладне

Ви мабуть, не знаєте того, що коли Ваша передплата за журнал вийшла ми платимо більше як подвійно за пошту. По трьох місяцях, коли Ваша передплата вийшла за кожне число журнала ми платимо більше як подвійно за доставу журнала. Почисліть рік за кожне число і побачите, що це багато. А коли почислити число передплатниць, які припізнюються з висилкою передплати це буде ще більше. І це лишні видатки.

Стараймось вирівняти свою передплату в той самий час, як вона виходить. Більшість переплатниць так робить, а все таки певна частина, яка забуває поглянути на свою наліпку. Поможіть нам виконувати нашу працю без лишніх видатків. Це Ваш журнал і Ваші гроші.

Редакція і адміністрація

ВЕЛИЧАВИЙ УСПІХ ЮВІЛЕЙНОГО З'ЇЗДУ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Місцем осідку Централі Союзу залишається Едмонтон

Головою організації перевибрано пані Анастасію Шемелюк

Багаті й розкішні залі Саскачеванського університету в Саскатуні, відчинивши гостинно свої двері, зустрічали небувалу скількість прибуваючих українських гостей — жінок, чоловіків, молодь.

День 17 серпня 1977 року Божого. Це перший день Ювілейного З'їзду Союзу Українок Канади — З'їзду, який увійде в історію не лише організації, але його запише історія як один із світлих моментів в житті української спільноти в Канаді.

Цей Ювілейний З'їзд дав образ, синтезу півстолітньої наполегливої діяльности громадського руху в Канаді від його початків, виявив у кількох образах глибокий своєрідний зміст духовости української людини, яка на початках свого поселення, серед чужого оточення зуміла залишитись вірною собі, зберегти свої національні первні, свою самобутню культуру, піднестись до рівня давніше замешкалих тут народів і разом з тим була завжди в поєднанні зі своїм народом в Україні.

На цей свій Золотий Ювілей прибували сюди делеґати і члени-гості самостійницьких організацій з різних частин широкої Канади — від найдальшого на схід Квебеку, а так Онтарійо, Манітоби, а на захід від Брит. Колюмбії, Альберти і самого тут Саскачевану.

Зустрічались тут сини і дочки а то й внуки перших сіячів української громадської думки в Канаді, яка за 5 декад виросла у справжню ідейну й велику громаду Союзу Українців Самостійників. Всі вони — це Киріякові „сини землі", це сини і дочки Франкових „каменярів", які прибували сюди, щоб віддати шану знаменній події, яка мала місце 50 років тому у цім славнім місті Саскатуні та щоб надалі закріпити свою самобутність, щоб заявити своє невмируще кредо української людини у вільному світі.

Ювілейний З'їзд заповіджено на 5 днів — 17, 18, 19, 20 і 21 серпня. І вже в середу 17 серпня, о год. 1:30 біля реєстраційного стола довга черга прибулих гостей, делеґатів, багато молоді. Деякі ще вчора приїхали своїми автами, інші літаками, а деякі прибудуть замовленими автобусами вечером. Сьогодні вечером Союз Українок Канади готується до відкриття свого ювілейного з'їзду. Делеґатки привозять з собою прапори своїх відділів. Велика заля Едюкейшонал Сентер сповнена бадьорого гомону. Тут же й відбуваються радісні зустрічі давно небачених з собою друзів — однодумців.

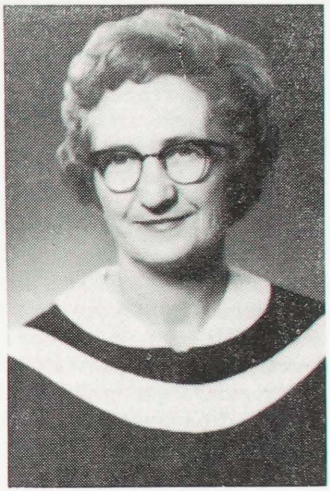

В той самий час, в Інституті Петра Могили, в одній з кімнат при головнім музеї Союзу Українок Канади відбуваються наради Музейного Комітету в присутности представниць чотирьох Музейних Філій: Східньої Канади з Торонта, Манітоби з Вінніпеґу, Альберти — Едмонтону і Ванкуверу — Брит. Колюмбії. Працюють тут над статутом головного Музею, який переходить фазу своєї організаційної структури. Нарадами керує голова головного Музейного Комітету пані Марія Ткачук. Тут, за круглим столом панує зосередженність і увага кожної членки. По другій стороні через коридор відкрита музейна кімната, лише одна тимчасово, доки буде побудований новий будинок для музею та архіву. Кому з приїжджих гостей довелось дістатись до Музею, ті з насолодою оглядають різні розложені у відповідних шафах та столиках музейні експонати.

Вигідним для делеґатів і для з'їзду є те, що всі приїжджі улаштувались у вигідних кімнатах студентських р е з и д е н ц і й, Саскачеванського університету, що всі разом в той самий час

обідають в університетській їдальні й якось природно зріднюються з собою, діляться враженням з'їзду, обговорюють біжучі справи, інші знайомляться і все це для багатьох тут присутніх буде чудовими спогадами на ціле життя.

Перша святочна сесія Союзу Українок Канади

Театральна заля в цім самім будинку університету ще перед сьомою годиною вечора вщерть виповнена гостями і делеґатами. На підвищенні приготовлений президіяльний стіл з мікрофонами. Пів по сьомій — дружній гомін великої театральної залі стишився і очам публики представилася зворушуюча барвиста картина. На залю парами входили жінки з блакитними прапорами. Убрані у вишиваних блюзках, чорних спідницях в супроводі голови Союзу Українок Канади пані Анастасії Шемелюк, а поруч неї пані Ольга Лукомська несе центральний прапор організації Союзу, слідував довгий ряд двійок, які спокійно плавно сходили вниз прямуючи до сцени. Поділені на провінції — делеґаток з прапорами супроводжала голова кожної провінціяльної екзекутиви. Диктор виголошував при вступі і уставлені делеґаток з прапорами на сцені: Брит. Колюмбія, Альберта, Саскачеван, Манітоба, Східня Канада.

Незабутнє враження — хвиля блакитних прапорів у золотій вишивці кожного відділу пливли, хвилювались, уставлялись одні за одними зайнявши цілу велику сцену. Тоді на підвищенні з'являється в чудовій вишитій білій сукні голова Провінц. Екзекутиви Брит. Колюмбії пані Марія Вакалюк і зручним рухом дириґентської руки, залею бадьора і гармонійно пролунали слова гимну Союзу Українок:

„За нами, сестри, темінь ночі,
А перед нами світло дня . . .

Жіноцтво українське!
Нас жде нова доба . . .

Ми ті, що мусимо перемогти,
Не знаєм що таке,
Ні страх, ні супочинок . . ."

По короткім оформленні президіяльного стола, до якого крім центральної управи увійшли всі бувші голови Союзу Українок Канади. Слідувала молитва Блаж. Митрополита Андрея, який благословляючи з'їзд між іншим сказав таке;

Гимн Союзу Українок — „За нами сестри"...

Союз Українок Канади — це велика творча сила на всіх ділянках нашого церковно-релігійного і культурно-національного життя. Вона творить міцний моральний ґрунт під розбудову суспільно-громадського й родинного життя під покровою своєї Рідної Української Православної Церкви. На своєму ПРАПОРІ вона вмістила СМОЛОСКИП, яким просвічує собі й українській жінці дорогу до кращого майбутнього. Про цей ПРАПОР зі СМОЛОСКИПОМ в журналі „ПРОМІНЬ" (1963, Лозинський), з нагоди Свята Матері, знаходимо такі зворушливі слова: „Поклала Мати-піонерка підвалини під українську організацію, дала тобі в руки СМОЛОСКИП, щоб ти просвічувала дорогу собі і своїм дітям. І я хочу вірити в тебе, українська мамо, що ти гідно сповняєш свій обов'язок і хочу вірити, що в день Свята Матері ти будеш з почуттям своїх заслуг приймати признання, які тобі належаться... Коли хочеш бути щасливою і шанованою Матір'ю — **відчини двері своїй дитині в УКРАЇНСЬКИЙ СВІТ** і кожного дня, протягом цілого року, дбайливо веди її за руку своєю рукою, навчаючи її рідної мови та письма"...

Як чудово бренять ці слова. Вони витискають на очах сльози...

Українська жінко, українська православна жінко! Пам'ятай, що від тебе, у великій мірі, залежить щаслива доля нашої Рідної Української Православної Церкви, збереження й плекання всіх наших культурних скарбів, якими ми можемо додавати вартості, сили й кольору характерові Канади.

Велика роля жінки в житті Христової Церкви записана вже в першій історії християнства. Як дехто з жіноцтва звернув увагу, що цьогорічне Великоднє Послання я розпочав словом РАДІЙТЕ, яким Христос Спаситель, у перший день Свого Воскресіння, промовив до Марії Магдалини. Жінка перша вдостоїлась почути всерадісну вістку про Христове воскресіння...

Про велику ролю жінки, про її велике завдання, говорить нам історія нашої Святої Церкви і нашого народу.

Наша Свята Церква глибоко оцінює велику працю жіноцтва. Виявом цього, в Програмі Собору нашої Церкви (1975) була спеціяльна точка: „Святочний Бенкет на пошану українського православного жіноцтва".

Н.К.

(далі буде)

Ухвали Ювілейного З'їзду Союзу Українок Канади

В САСКАТУНІ В ДНЯХ 17, 18, 19, 20 і 21 СЕРПНЯ 1977 Р.

За тривкі і незрушні основи організації

Зібрані на Ювілейнім З'їзді в Саскатуні, в днях 17—21 серпня 1977 року, представниці, делеґатки відділів і численне членство Союзу Українок Канади, разом зі своїми Провінційними Екзекутивами: Східньої Канади, Манітоби, Саскачевану, Альберти і Бріт. Колюмбії стверджують, що завдяки народовецького руху в Канаді, почавши з року 1910, українського жіночого руху в Україні від Наталії Кобринської 1884 р., піонерок оснувательок першої в Канаді жіночої організації Союзу Українок Канади 1926 року, які, засвітивши смолоскип, символ світла, тепла і любові до свого народу, його мови, віри й культури, організація, у 50ліття своєї невтомної праці, якою служила ідеалам свого народу, радіє зі своїх многогранних досягнень. З'їзд скріплює незрушні тривкі основи організації, які забезпечать активну діяльність організації на майбутні „ліття".

В справі положення українського народу в Україні

Ювілейний З'їзд Союзу Українок Канади стверджує, що український народ в Україні, від часу окупування його большевицькою владою, переходив і сьогодні переходить важкі етапи поневоленої нації, жорстокого переслідування і терору за найменші прояви культурного життя; здесяткований фізично пляновим голодом, виселенням родин на далеку північ Радянського Союзу, нищенням пам'ятників України, зруйнованням Церкви й релігії, а в останніх десятиліттях наступом з ціллю винародовлення українського народу в цілому: постійними арештами культурних діячів України, як чоловіків, так і жінок та запроторенням їх до таборів, де вони, в нелюдських умовинах, хворі і виснажені не перестають змагатись за права свого народу.

Боліємо над родинами засуджених, яких позбавлено права працювати і заробляти собі на життя та які приречені на голодову смерть, видержливо несуть свої страждання.

Зокрема боліємо долею української жінки й матері в Україні, яка в суперечних Божим і людським законам страждає ще й тим, що від

неї відобрали її душевні первні; релігію, церкву, історичну традицію, побут а враз з тим всім, можливість формування душі її дітей.

Цей Ювілейний З'їзд Союзу Українок Канади засуджуючи цю нечувану в культурному світі злочинну систему, звертається до жіноцтва вільного світу, щоб в добу Прав Людини ставати на захист покривджених, що для забезпечення миру у світі кожна національність повинна мати право на культурну і творчу працю та право на державне життя свого народу.

У відношенні до Церкви і релігії

Жіноцтво Союзу Українок Канади зібране на своїм ювілейнім з'їзді стверджує велике значення Церкви і релігії в житті народу, а зокрема УГПЦ як Рідної Церкви зо всіма її святощами в країні нашого поселення, якої призначенням бути також найважливішим культурним огнищем нашого народу, щоб зберігати і плекати моральні і національні цінности народної душі, зберігати і плекати історичні традиції та народні звичаї, з'їзд оцінюючи таку форму праці духовенства в минулому, звертає своє слово з закликом до молодших священиків, як культурних провідників у громадах, щоб така освітня, національно-освідомлююча праця проводилась серед молоді і старших та була живою й активною по всіх осередках українського життя.

В справі української мови

Ювілейний З'їзд Союзу Українок Канади потверджує становище проводу організації й організації в цілому, яка визнає українську мову як найсильнішу ознаку свого національного духа, вважаючи що без рідної мови неможливе плекання української культури, спеціяльно у цей ювілейний рік звертається з гарячим закликом до свого членства подвоїти свою пильність над плеканням рідної мови в родині вдома, в громаді, в товариських зустрічах та навчати того самого своїх дітей. З'їзд звертає увагу на потребу поліпшувати українську мову серед свого членства, шляхом очищування її від жарґону (вмішування англійських слів в розмові) як також засвоювати одну українську літературну мову.

В тій цілі З'їзд поручує членству по відділах закладати читацькі гуртки, спеціяльні гуртки плекання української мови та присвячувати більше часу на культурно-освітню працю по відділах.

В справі рідної школи і навчанні української мови

Боліємо над послабленням знання української мови серед молоді а зокрема серед дітвори шкільного віку, стверджуючи той факт, що до рідної школи при парафіях вчащає щораз менше дітей, а в деяких місцевостях зовсім перестали вести свою працю, цей Ювілейний з'їзд постановляє, щоб Союз Українок Канади згідно з плянами Ради Української Школи при Консисторії УГПЦК подав якнайбільше помочі в організуванні і плянуванні праці для рідних шкіл.

З'їзд зокрема звертається до церковних громад і батьків шкільних дітей з закликом, щоб вони, поруч навчання дітей української мови в публичних школах необхідно організувати і рідну школу при громаді, З'їзд стверджує, що рідна школа, як виховно-громадський чинник забезпечить нам українське громадське життя тепер і в майбутнім.

В справі 60-ліття Української Національної Революції в Україні

З нагоди 60-річчя Української Національної Революції в Україні Ювілейний З'їзд Союзу Українок Канади віддає особливу пошану українській жінці, яка брала чинну участь в Українській Національній Революції, як в складі Української Центральної Ради, так і тій, яка із зброєю в руках або як зв'язкова чи медсестра чи при добродійній праці в запіллі віддавала свій труд, а часто й своє життя за волю і державну самостійність України.

В справі Музею Союзу Українок Канади

Ювілейний З'їзд з великим вдоволенням стверджує, що реорганізація Музею Союзу Українок Канади, проведена на останнім З'їзді в Едмонтоні згідно з його правними засадами, як культурно-виховна установа, з плянами побудови нового будинку для Музею, знайшла широкий відгук серед українського громадянства та його оцінку для потреб українського народу в Канаді і для Канади, при цьому зазначує, що помимо реорганізації музею, він надалі залишається власністю Союзу Українок Канади.

В пошану матерів — піонерок

Оцінюючи заслуги матерів-піонерок, які на початках свого поселення в Канаді, серед важких піонерських буднів і тяжкої праці зуміли

СПРОСТУВАННЯ

В журналі „Наше Життя", що його видає Союз Українок Америки, в ч. з 6 червня ц.р., на стор. 22, у звіті Конґресу СФУЖО між іншим надруковано таке:

„Іншого дня Конґресу вручено іконку членкам Союзу Українок Канади, що прибули на Конґрес — пп. Йоганні Михайленко, др. Савелі Стечишин і Галині Сенишин. **Союз Українок Канади належить до членів-засновників СФУЖО** (підкреслення наше) і хоч не став складовою організацією, проте заслуговує на те відзначення".

З приводу такого нічим неоправданого твердження, вважаємо своїм обов'язком зробити належне спростування і заявляємо, що **Союз Українок Канади ніколи членом - засновником СФУЖО не був.**

Коротке вияснення: 1948 року, Союз Українок Америки, за підписом голови О. Лотоцької запросив голову Союзу Українок Канади до Філаделфії на конґрес виголосити інформативну доповідь про жіночі організації, а фактично про Союз Українок Канади. По повороті з Філаделфії пані О. Войценко, на засіданні тодішньої центральної управи у Вінніпеґу у своїм звідомленні з'ясувала, що представниці деяких організацій з Европи і Америки поробили заходи в цілях формування федерації українських організацій. Голова Союзу Українок Канади п а н і Войценко відмовилась в і д заяви на федерацію, мотивуючи тим, що вона сама не може такого рішення зробити без згоди Централі, що такі справи вирішує у нас з'їзд.

Цим самим центральна управа Союзу Українок Канади спростовує це постійне твердження і підкреслює, що Союз Українок Канади ніколи членом-основоположником СФУЖО не був.

За Централю Союзу Українок Канади

Анастасія Шемелюк, голова — **Стефанія Пауш,** секретарка

Наталія Когуська, редак.

ГОЛОВНІ ТОЧКИ ПРОГРАМИ 12-ГО КОНҐРЕСУ УКРАЇНЦІВ КАНАДИ Вінніпеґ. 7, 8, 9 і 10 жовтня 1977

П'ятниця (7.10.1977. год. 8:00 веч.) — Відкриття Конґресу, Привіти, Вибір Президії і Комісій та Схвалення Змін Статуту.

Субота (2 сесії): Звідомлення Централі КУК за 3 роки праці, Дискусія, Доповідь про Політику Багатокультрности, Представлення і Одобрення Резолюцій, Доповідь про рух спротиву в Україні.

Неділя: Праці Конґресових Комісій, Паралельні Конференції та їх звідомлення на пополудневій сесії.

Понеділок: Доповідь про стан української культури в світі, Вибір Президента, Екзекутиви й Президії КУК та їх Урочиста Інсталяція, Вручення Шевченківських Медаль за заслуги супроти української громади.

Запрошені Доповідачі: Мін. Д. Джеймісон (Загранична Політика Канади), проф. В. Тарнопольський (Рух Спротиву в Україні), о. д-р В. Кушнір і М. Плавюк (10-річчя СКВУ) та д-р Б. Стебельський (Стан Української Культури в світі).

Симфонічний Концерт: з участю Хору О. Кошиця, Ансамблю „Русалка", Вінніпезької Симфонії і Вінніпезького Королівського Балету — Постановка Балету „Леґінь", лібретто — Д. Шутро, музика — П. Печеніги-Углицького, композиція з нагоди проголошення самостійности Карпатської України.

Реєстраційна Оплата для Делегатів і Гостей: $45.00 від особи, що покриває: Бенкет з доповіддю Мін. Д. Джеймісона, Обід з доповіддю проф. В. Тарнопольського, Симфонічний Концерт — Балет, Книгу 11-го Конґресу та всі Конґресові матеріяли.

Паралельні Конференції передбачено відбути: в п'ятницю по пол.; Комітет Українок Канади і Українська Кооперативна Рада, а в неділю рано: КЦУШР — Шкільна Конференція, Суспільна Служба, Рада Української Культури, Асоціяція Українських Музеїв, Осередок Української Культури й Освіти, Молодіжні Організації та інші.

Комітет Українців Канади Централя

Вінніпеґ, 22.8.1977

зберегти вітальність і всі первні душі української жінки пошануванням релігійних, родинних, культурних і громадських цінностей свого народу та вміли передати це все своїм синам і дочкам, цей Ювілейний З'їзд віддає їх світлій пам'яті найглибшу пошану.

ДО ПОДІЙ В ІСТОРІЇ ЖІНОЧОГО РУХУ

ПРИМІТКА РЕДАКЦІЇ: Це є продовження з ч. 8 — промова голови Союзу Українок у Львові, пос. Мілени Рудницької, що була виголошена на Першім Жіночім Конгресі у Станиславові 1934 року, на якім було покликано Всесвітній Союз Українок.

Цим числом перериваємо друк цієї цінної промови, яка свого часу появиться друком в іншій формі запланованого видання.

ПРОМОВА ГОЛОВИ СОЮЗУ УКРАЇНОК
пос. Мілени Рудницької

(Продовження)

Коли поглянемо довкола себе — бачимо непорозумінь, сварок, конфліктів, як у справах дрібних, так і в найважливіших питаннях нашого національного життя. Жахом наповняє нас факт, що навіть до найважливіших питань національного життя поодинокі групи підходять під кутом власного престижу й боротьби, стверджуємо повне заломання моралі у внутрішніх громадських відносинах. Принялася в нас думка, що принципи прилюдної громадської моралі цілковито ріжняться від приватної неособистої моралі. Найбільші неетичні вчинки, яких, ніколи не зробила би чесна одиниця в приватнім житті, стали допускаємі, добули собі право горожанства в житті громадськім. А вслід за тим йде безупинно недовір'я одні до других, бажання перехитрити політичного противника нетерпимість і злоба; брак взаємного зрозуміння і порозуміння. Каїнова ненависть синів одної матері, ненависть, яка обезсилює, параліжує їхні сили, не дозволяє звернути їх назовні.

Такі невідрадні відносини панують серед громадянства всіх Західних Українських Земель та на політичній і заморській еміграції.

Одначе змальована нами картина української дійсности не була би вірна, коли б ми бачили в ній тільки темні краски і тіні, а не бачили світла і барв.

До тих відрадних явищ в нашому житті за останні роки належить передовсім майже повна ліквідація радянофільства, яке довгий час, мов ґенґрена розкладало організм західньо-українського громадянства. Події, які зайшли на Радянській Україні в останньому році, безоглядне нищення червоним царатом усіх проявів українства, а передовсім голод — відкрили очі навіть найбільше незрячим і наївним, а рівночасно підорвала ґрунт большевицьким аґентурам.

Друге незвичайне позитивне явище серед темряви нашого життя — це факт, що щезли територіяльно партикулярні розбіжности і конфлікти між наддністрянською і наддніпрянською віткою українського народу. Вирівнялося й затерлося глибоке провалля, яке викопали були між Галичиною і Великою Україною події і промахи 1919 і 1920 року. Загоїлися рани, пішли в забуття взаємні кривди, жалі, претенсії, а до голосу прийшло те, що найсильніше, що з'єднує: зв'язок крови, свідомість спільноти, почуття незривности в добрій і злій долі.

Не від речі буде пригадати, що в часах страшної ворожнечі між двома вітками народу українське зорганізоване жіноцтво перше дало почин до моральної демобілізації розсвареного громадянства. В поодиноких европейських осередках нашої політичної еміграції, наприклад у Відні в 1920 і 1921 році отже в часах найбільш драматичного загострення відносин між роз'єднаними частинами Нації — українські жіночі товариства були одиноким тереном, де сходилися і спільно з собою працювали уроженці Галичини і Великої України галичанки і наддніпрянки.

Український Жіночий З'їзд, який відбувся у грудні 1921 року у Львові, перший кинув гасло замирення роз'єднаних частин народу та національної єдности і консолідації, і це гасло українське зорганізоване жіноцтво послідовно переводило в життя на протязі 13 літ. Не від речі також буде пригадати, що в часах, коли дурійка радянофільства охопила галицьке громадянство українське жіноцтво, зорганізоване у Союзі Українок, перше цій отруті рішуче протиставилося, проголосило бойкот радянофільської преси і тих діячів, які одною ногою стояли в національному, а другою в большевицькому світі.

Оба відрадні явища, про які тут була згадка, а саме те, що відпали між намипартикулярні ріжниці та що на Західніих Українських Землях зліквідовано радянофільство — вони мають одно спільне джерело: цим джерелом є величезне поглиблення національної свідомости на всіх українських землях. І це найбільше пози-

ГОЛОВНА РАДА ВСЕСВІТНЬОГО СОЮЗУ УКРАЇНОК. — Організаторки й учасниці Першого Світового Конгресу Українок у Станиславові, 1934. Сидять зліва: Олена Шепарович (Галичина), д-р Ірена Прісневська (Волинь), Наталя Лівицька-Холодна (Східня Україна), Зинаїда Мірна (секретарка В. С. У.), Софія Русова (почесна голова В. С. У.), Мілєна Рудницька (голова В. С. У.), Константина Малицька (виховна референтка), Олена Штогрин (Союз Українок ЗСА), Ольга Ціпановська (Львів). Стоять: Тоня Горохович (Волинь) і Ліда Мриц-Шавяк (Галичина). Відсутня на світлині Ганна Чикаленко-Келлер (референтка закордонних справ).

тивний, найбільше радісний факт нашого „сьогодня", факт, який дозволяє нам з вірою в майбутність перетривати теперішнє лихоліття та на якому будуємо всі сподівання на краще „завтра".

Коли порівняти сучасний стан українства зі станом з-перед десяти чи двадцяти літ, мусимо ствердити одно: Ми йдемо, ми ростемо в силу. Це така наглядна, така безсумнівна правда, що навіть не треба її доказувати. Невмируща українська національна ідея йде вперед побідним походом на всіх українських землях. Вона відроджується після тисячлітнього сну на наших найдальших окраїнах — на Підкарпатті вона ломить усі непоборні, здавалось би перешкоди, які поставили перед нею большевики. Вона діє стихійними силами в мільйонових масах України, яка нищена та руйнована, слізьми і кровю напоєна, гоїть свої глибокі рани, реґенерує свої сили та перероджується психічно серед мільйонових жертв. Вона — національна ідея — доказує чудес, де народ в органічній конструктивній праці творить від основ власні життєві форми та у важній боротьбі за кожну пядь землі, за кожній хатній поріг, за кожну читальню і кооперативу — гартує свої сили.

Зросла національна свідомість найширших шарів громадянства на всіх українських просторах, національна свідомість не тільки в значенні почуття своєї відрубности, але також у значінні свідомого змагання до здійснення нац. ідеалу. Зросла активність українських мас, які виявляють подиву гідну завзятість в обороні національних інтересів та величезну готовість до жертв. Одним словом: процес національно-політичної кристалізації, процес переміни народу на націю — поступає безупинно вперед. А в цій переміні потенціяльної енергії народу на розгонову, українська жінка грає не меншу ролю як чоловік.

А заки освідомимо собі, де наше українського жіноцтва, місце серед громадянства та яка наша роля на тлі змагань нації, погляньмо ще на положення українського народу з перспективи всесвітніх відносин і міжнародної політики.

Схарактеризувати в кількох реченнях те, що діється у світі та як воно відбивається на нас — річ не легка. Находимося в кліщах якогось великого історичного процесу, в якому всі дотеперішні догми і вартости переходять переоцінку. Ми попали у вир хаосу, в якому серед болів і корчів родяться нові форми життя, нова людина. Кріза політична й устроєва, соціяльна й господарська, культурна й духова охопила цілий світ і невідомо, що з неї вирине. Кріза це чи

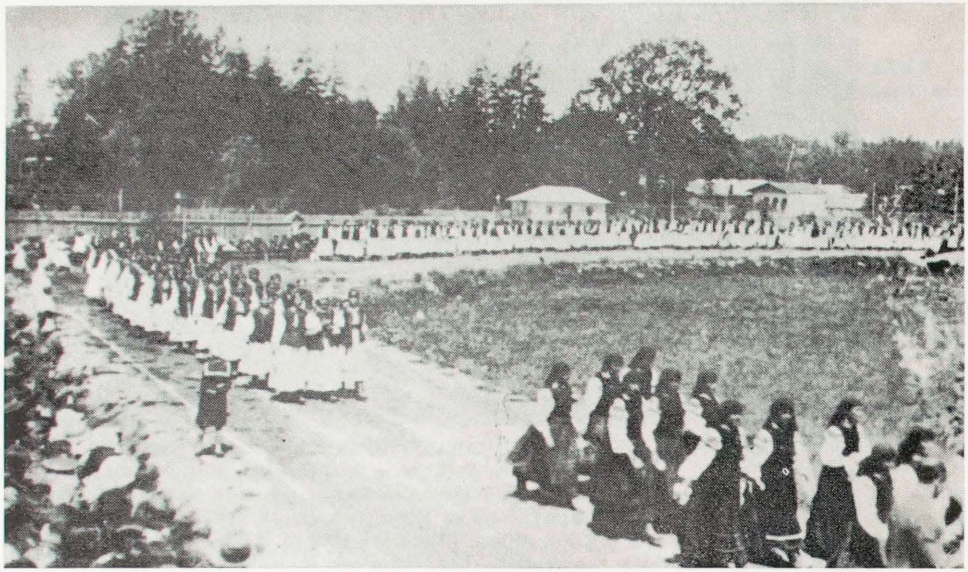

День Української Селянки під час Першого Світового Конресу у Станиславові 1934 року.

загибіль культури, сумерк чи тільки потрясення одної епохи в історії людства?

Ніхто цього не знає і не це має для нас головне значення, а це для нас найважніше, щоб у тих процесах, які йдуть у світі, і в які ми — по волі чи неволі — втягнені не бути об'єктом, суб'єктом історії. Річ у тому, щоб не стояти тільки у периферії подій, а бути їх співтворцями, бути жовнірами, які борються за краще завтра та будують власними зусиллями, невдачами і побідами, свою майбутність.

Яким шляхом піде розвиток подій у міжнародній політиці — ніхто цього передбачити не може. І тільки одно певне можна сказати про світову політичну ситуацію, що нема в ній нічого певного. Бачимо щораз виразніше нетривкість, пливність відносин. Міняються майже з місяця на місяць. Протягом 24 годин творяться нові орієнтації і нові політичні констеляції. І тяжко навіть вгадати, котрі з тих змін мають структуральний, а котрі конюктюральний характер.

Одначе не у змінчивих констеляціях річ, не у тимчасовому, більше, чи менше для нас корисному укладі міжнародніх сил лежить суть питання. Для оцінки міжнароднього положення української справи найбільше значення має тенденція розвитку цих сил. Чи ця тенденція йде по лінії наших інтересів, чи в протилежному напрямі?

Можна би перечислити довгу низку фактів на те, що гороскопи для української справи на міжнародній арені не є відрадні. Велика динаміка наших обох головних сусідів, петрифікація цих державних організмів, у яких знайшлися західні українські землі, пір чинників заінтересованих в удержанні теперішньої мапи Европи, яка зробила нас причіпкою до чотирьох держав — те все безумовно факти для нас не корисні і грізні.

Повідомлення

Провінційний з'їзд Союзу Українок Канади на Саскачеван відбудеться в днях 4, 5 листопада 1977 року в Саскатуні разом з складовими організаціями Т.У.С., СУМК та річні збори Інституту Могили.

Запрошуємо відділи в Саскачевані приготовитись до численної участи в цім з'їзді. Членство і зацікавлених щиро запрошуємо.

Повніша програма буде розіслана по відділах.

За Провінційну Екзекутиву в Саскачевані:
Е. Табашнюк, голова **М. Гарбус,** кор. секр.

О. Єфімов

ДЖЕРЕЛО МУДРОСТІ

Так часто називають бібліотеки. І недарма. Тут стоять в єдиній шерензі книги-друзі, книги-бійці, книги-вчителі. Вперше написавши слово, людина здобула безсмертя. Зникли цілі народи, забулися мови, але через гони тисячоліть, озброївшись електронними машинами, сучасною наукою, нащадки знову розмовляють з індійцями майя, древніми єгиптянами, загадковими етрусками, стародавніми слов'янами та скіфами... Книги — це річки, що напувають всесвіт знанням, утворюючи моря і океани, які має пізнати й підкорити собі людина.

Скільки їх?! Узяв одну — опиняєшся в товаристві Спартака. Взяв другу — долаєш льодові пустелі разом з героями „Лахтака", торкнувся третьої...

Книги — це вічне джерело. Щодня звертаються до них люди, читають, вивчають, виписують хвилюючі сторінки.

З давніх-давен існують книгозбірні. Найдавніші з них відомі нам лише за згадками у літописах або легендах.

Протягом багатьох останніх років перетинали пустелі, степи і гори численні наукові експедиції, що мали за мету розкрити таємниці книгозбірень. Давайте погортаємо сторінки історії, що розкажуть нам про деякі книгозбірні.

У першому тисячолітті до нашої ери, коли Ассірію захопили вавілоняни, на околиці столиці Ніневії сталася страшна пожежа. Народ висипав на вулицю. Жадібне полум'я перекинулося на приміщення бібліотеки — гордість царя Ассурбаніпала. Натовп тяжко зідхнув.

І тут всі побачили головного бібліотекаря — він стояв під деревом. Вітер злегка розвівав сиву борідку, на скам'янілому зморшкуватому обличчі поблискували слози. Хтось побіг по воду. Його зупинив стриманий, але владний окрик бібліотекаря. Древня бібліотека Ассурбаніпала була кам'яною. Вірніше, усі книги були „написані" на товстих цегляних табличках, які для міцности обпалювались на вогні. Отже, якщо полити їх водою, розпечені цегляні плитки могли потріскатися.

Від води бібліотеку врятували, а от від вогню... А чого тільки не було в книгозбірні ассірійського царя! Вірші, байки, пісні, поетичні легенди. Були тут і довідкові збірники, підручники, словники, літописи, списки царів, країн, рік, гір, каналів і навіть перша в світі географічна карта, праці з медицини, астрономії, математики тощо.

Цегляна бібліотека налічувала понад 20 тисяч цегляних табличок.

Широко відомий науці і так званий „архів у Тель-Амарне". Таємницю цієї книгозбірні розкрив англійський археолог Ф. Кетрі, роблячи розкопки між Мемфісом і Фівами. Зібрання клинописів, виявлене в Тель-Амарне, — це архівні документи, накази та листування правителів Ближньої Азії та єгипетського двору (1400—1360 рр. до н. е.).

Це зібрання було заховане під землею. На сьогодні чимало табличок вдалося розшифрувати. Написи на них було зроблено вавілонською мовою, яка тоді вважалася міжнародною.

Ще один архів — теж стародавня бібліотека. В Месопотамії на річці Хавара було собі місто Халпа. Було і не стало: його занесло пісками. Люди почали забувати про існування славного міста. Та ось у 1880 році на тих пісках з'явилися люди. Це були археологи з експедиції американця Гільпрехта. Вивчаючи легенди, археолог позначив точку, де стояла Вавілонська вежа. Поруч із нею був колись шрам Бела, а на південь від нього містилася бібліотека і тут же неподалік архів. Роки і війни знищили місто. Тривалий час панувала думка, що загинула назавжди й книгозбірня. Однак археологи подарували світові близько 60 тисяч клинописних табличок. Зберігалися вони у 80 великих кімнатах бібліотеки. На глибині 36 метрів було виявлено ще й чимале підземелля з найціннішими книгами. За думкою вчених — філологів та археологів — для вивчення цього архіву знадобиться добра сотня літ.

Далеко не всі історії стародавніх бібліотек мають щасливий кінець. Особливо засмучує книголюбів усього світу доля Александрійської книгозбірні. З неї не збереглося жодної книги.

Рід царів Птоломеїв, що панували в Єгипті, зробив своєю столицею Александрію. Тут, у центрі міста, біля гори Паней, з якої відкривалися чудові краєвиди, за пляном грецького вченого Деметрія, у 3 ст. до н. е. було засновано перший в світі університет — Мусейон. Найбільшим скарбом Мусейона стала славнозвісна Александрійська книгозбірня. Єгипетські царі протягом кількох століть не шкодуючи к о ш т і в, збирали книги з усіх куточків світу. Сотар П т о л о м е й створював свою бібліотеку ці-

лих двадцять три роки. Його син Філадельф продовжив справу батька. Він скуповував рукописи на Родосі і в Афінах, придбав трагічні, епічні та комічні твори грецьких авторів. Книги розміщалися за строго визначеним порядком. Син Філадельфа Птоломей Евергет пішов ще далі у пошуках нових шляхів поповнення бібліотеки. За його наказом у приїжджих відбирали всі книжки і передавали їх до бібліотеки.

В офіційному звіті, складеному в 246 році до н. е., зазначається, що в Мусейоні та його бібліотеці зібрано близько 400 тисяч сувоїв стародавніх рукописів. Історики припускають, що пізніше ця кількість сягнула за 700 тисяч.

Птолемей свого часу збагатив книгозбірню в такий спосіб: він написав з Афін під заставу в 15 талантів оригінали творів Есхіла і Софокла, звелів зняти з них копії і потім відіслати ці копії в Афіни. Підробку було розкрито. Греки зчинили галас. В результаті скандалу Птоломей втратив заставу. зате в нього залишилися безцінні оригінали.

Доля цієї книзбірні також склалася трагічно. Грецький історик Плутарх писав, що більшу частину Александрійської бібліотеки, яка була одним із семи див світу, спалили в 48 році до н. е. легіонери римського імператора Юлія Цезаря. Остаточно ж знищила книгозбірню церква. В 415 році за наказом патріярха ченці спалили бібліотеку. В полум'ї пожежі загинули тисячі коштовних рукописів. Тоді ж було вбито Іпатію, жінку-вчену, що працювала там.

Книга живе своїм спілкуванням з людиною. Саме в бібліотеках, де створено для цього всі мови, вона повсякчас зустрічається з новими чи тачами, віддаючи їм своє багатство.

Наприкінці минулого сторіччя один португальський король зібрав бібліотеку із конфіскованих в різних країнах Европи книжок. В цій унікальній колекції, про існування якої довго ніхто не знав, налічувалося близько 60 тисяч томів. Незадовго перед смертю високопоставлений „книголюб" наказав спалити цю бібліотеку. І її спалили.

Є велика книгозбірня і у Ватікані. Вона існує від часів далекого середньовіччя.

У 1798 році французькі генерали пограбували Ватіканське книгосховище і частину цінних рукописів вивезли до Парижа. Після вигнання Наполеона на острів св. Єлени папа Пій VII зумів домогтися повернення книжкових багатств з Парижа до Ватікану.

Сьогодні книгозбірня Ватікану — одна з найбільших в Европі. В ній налічується понад 70 тисяч рукописів стародавніх і середньовічних письменників.

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

Складаємо вінки з нев'янучих квітів у пам'ять наших ніколи незабутніх — дорогого мужа і батька, бл. п. Петра Процишина, який відійшов у вічність 20 вересня 1971 р. і дорогого зятя бл. п. Івана Цимбалістого, який упокоївся 26 жовтня 1972 року, в їх світлу пам'ять складаємо $20.00 на журнал „Промінь".

Дружина Петруня Процишин з родиною,
Донвел, Саск.

— — — — —

У світлу пам'ять мого незабутнього мужа, бл. п. Степана Цибака, який упокоївся 6 травня 1970 року в Едмонтоні, складаю китицю живих квітів і засилаю $15.00 на журнал „Промінь".

Дружина Анна Цибак, Едмонтон

— — — — —

Складаємо китицю нев'янучих квітів у пошану бл. п. Михайла Бабляка у Вердон, Квебек, і засилаю $15.00 на журнал „Промінь", якого Покійний так високо оцінював.

Дост. Іван Яремко з дружиною Мирославою,
Торонто

— — — — —

Кладемо нев'янучі вінки на могили наших дорогих і незабутніх приятелів — бл. п. п. Йосипа Тріски, який упокоївся 9 липня 1974 р. і бл. п. добр. Катерини Тріски, яка упокоїлась 15 вересня 1969 р., в їх світлу пам'ять складаємо $10.00 на фонд „Променя".

Іван і Докія Бурдейні, Брентфорд

Замість китиці найкращих квітів на свіжу могилу нашої дорогої і заслуженої піонерки, почесної членки і першої голови відділу, бл. п. Бронислави Цибульської, яка відійшла від нас 27 липня 1977 р., в її світлу пам'ять $10.00 на „Промінь", якого Покійна високо цінила. Вічна їй пам'ять! Родині висловлюємо щире співчуття.

Засмучені членки відділу ім. Л. Українки,
в Брентфорді, Онт.

— — — — —

Кладу китицю пахучих квітів на могилу мого любого брата, бл. п. Михайла Тихого, який відійшов від нас 26 серпня 1973 року в його світлу пам'ять дарую $5.00 на журнал „Промінь".

Сестра Анна Хаба з родиною,
Редвотер, Альберта

— — — — —

Замість квітів на могилу бл. п. Марії Олійник, яка упокоїлась 12 липня 1977 р. відділ ім. О. Басарабової в Келгари складає $5.00 на „Промінь". Покійна працювала в товаристві поверх 40 років. Вічна їй пам'ять.

За відділ — Г. Микитяк

— — — — —

У третю річницю смерти улюбленої і ніколи незабутньої дружини, мами і бабуні, бл. п. Павліни Олексин, яка відійшла у вічність 7 жовтня 1974 року, залишивши нас у глибокому смутку, кладемо китицю запашних квітів на її могилу та в св. п. Покійної засилає $10.00 на „Промінь"

Михайло Олексин з родиною.

ДОРОГАМИ СЛАВНИХ ПОДІЙ МИНУЛОГО

Наталія Кібець

Модест Левицький

(продовження)

Вільне було місце на новозбудованій залізниці Армавіро-Туапсінській, біля Кавказу, але Модест Пилипович не міг залишити Києва. Після революції 1905 року настала перша відлига в Росії — постав парлямент — Дума, хоч і з дуже куцими правами, але все таки якесь народне представництво, можна вже було друкувати по українськи і книжки і газети. Почала виходити „Рада" — щоденник в який спочатку вкладали всі свої гроші Чикаленко й Симиренко. Звичайно Модест П. Левицький відмовився їхати на Кавказ залишити літературу і громадську працю в Києві. Незабаром звільнилося місце залізничного лікаря в Радивилові на Волині, праця була порівнюючи з попередніми найлегша, хворих було не багато, лікарні не було, а тільки амбулаторія та деколи виїзди на лінію по участку. Залишилося більше вільного часу для літературної праці та й до Києва можна (за ніч їзди) скочити при безкоштовному проїзді першою клясою в поспішному потязі. Як згадує син Модеста Пилиповича інж. Віктор Левицький (помер в Аргентині в 1960 р.) до них до Радивилова заїздили проф. Дмитро Іванович Дорошенко, з яким вони їздили трохи по Волині збираючи все про старовину й д-р Іван Зілинський (тепер професором у Кракові), який з доручення Петербурзької Академії Наук відбував етнографічну подорож по Україні: — записував діялектичні одміни української народньої мови. В Радивилові був місцевий український гурток, в якому Модест Пилипович приймав активну участь. Де б не перебував Модест П. Левицький він умів гуртувати біля себе людей. Люди його любили, бо він був лікар не тільки тіла, але й душі, і хто знав, котрий з них, отих двох лікарів переважав у ньому. Всі прошарки бідноти включно з жидами любили його — „він такий „доктор", що не то що бере за лікування, а ще вбогому хворому сам з власної кишені допоможе . . ."

Професор Д. Дорошенко в своїх спогадах пише: „ . . . Я пізнав Модеста Пилиповича не теоретично лише, як письменника чи громадського діяча, але в практичному житті, як великого гуманіста, приятеля страждаючої людности. Я зрозумів секрет його впливу на людей, зрозуміли стали мені й пружини його літературної творчости. Він не був перешорядним артистом, таким, як Франко або Коцюбинський, але те, що він писав, йшло з глибини його серця, було овіяне живим, глибоким почуттям і досягло великого офекту власне тому, що було зогріте любов'ю, тою любов'ю, без якої навіть найбільший талант не може нас зворушити, і без якої всяка „віра", себто ідея, є мертвою". Модест П. Левицький написав: „Ґраф Мотика' (збірка оповідань 1881 р.); „В суді"; „Шкільні товариши" — спогади; „Паки і паки" (про нашу літературу 1920 р.; „В школі" — гумореска з шкільного життя; "Gloria victis" — 1925 р. (УРЕ коментує, що М. П. Левицький висвітлив події громадянської війни в цьому творі „неправильно" — в буржуазно-націоналістичному дусі „Землиця рідна"; „В клуні' та інші, а також „Граматику до самонавчання; лікарські книжечки для народу; плякати-летючки; співпрацював в „Київській Старині", „Новій Громаді", „Раді", „Світлі" (педаг. журнал) і Літературно Науковому Віснику. Крім того робив переклади з чужих мов: „При битій дорозі" — роман Равіти; „Історія одного селянина" — Шатрияна; „Quo Vadis" — Сінкевича; „Фараон" Б. Пруса та інші. Модест Пилипович мав і музичні твори — компонував на кобзу на якій чудово грав, а також і на піяно — „Ой чого ж ти тополенько сумно похилилась" та інші. Писав він під псевд. М. Пилипович, Виборний, Макогоненко, Ґраф Біберштейн.

Радивілівський період Модеста П. Левицького скінчився 1912 року, коли в Білій Церкві звільнилося місце залізничного лікая і він туди переїхав, щоб бути ближче до Києва. П'ять років (1912-17) проскочили для Модеста Левицького як один день. З початком 1917 року прийшли військові події — війна з більшовиками, гетьман, директорія . . . Модест Левицький включився в Міністерство Шляхів як директор культурно-освітнього Департаменту, бо треба було українізувати залізниці, а там, як і всюди ще цупко трималися москалі. Але надійшли події, большевицька навала насувалася зі Сходу, Модест П. Левицький відступає на Захід. В січні 1919 року Модест П. Левицький в складі місії виїжджає з родиною до Атен (Греція). Перебування в Греції — як пише Модест Пилипович

в своїх спогадах — „це повільна аґонія української дипломатичної місії через брак грошей і зв'язку з Україною, яку вже міцно окупували більшовики. Не було рації проживати в Греції рештки грошей і при допомозі барона Василька М. Левицький з сином (дружину поховав в Атенах) виїздить до Відня, а там до Польщі в Тарнів де містився тимчасово український уряд. В Тарнові прийняв посаду міністра здоров'я з тим, щоб його зліквідувати, бо в тих умовах воно було цілковито зайве і організував курси сестер-жалібниць для українських дівчат — урядничок, яких мав можливість використати в Закопаному. На ту пору американське IMCA організувало там санаторію для таборових козаків хворих на туберкульозу і Модестові Пилиповичу було запропонувано тою санаторією завідувати.

Коли в Чехії заснувалася Українська Подебрадська Академія Модест П. Левицький переїхав туди як академічний лікар і лектор української мови. Поки чеський уряд давав грошову дотацію на Академію — Академія розросталася, створено було поважну українську технічну літературу, зібрано наукові матеріяли, бібліотеку, понад п'ятсот людей вирваних воєнною завірюхою з життєвої колії, були озброєні в технічне знання, кваліфіковані вищою освітою з дипломами в руках. Син Модеста Пилиповича Віктор був в числі тих, що мали дипломи, але в Чехії вони не мали права шукати праці (через надпродукцію чеських технічних сил), треба було знову міняти місце, до того чехи почали скорочувати загальні дотації на Академію.

Єдине місце де б не почувалася чужина — була Волинь і туди Модест Пилипович Левицький з сином скерували свій зір. Осіли вони в Луцьку 1927 року. М. П. Левицький дістав працю лікаря і лектора української мови в українській гімназії, а син посаду меліоратора від польської влади. Праця в гімназії серед дітей і молоді давала задоволення, але сили вже підупали. Молодь бачила, якою дорогою ціною оплачувалося оте ходження на лекції і віддячувалась сердечним відношення до свого „Дідуся". Так само популярним був Модест П. Левицький і серед околичних селян, бо їх діти вчилися в гімназії і ту любов до свого вчителя передавали своїм батькам.

Знаючи культурність і лояльність Модеста П. Левицького польські кола охоче бачили б його кандидатуру до сейму, але він категорично відмовився: „Я все втратив — здоров'я, Батьківщину, Дружину, майно. Залишить же мені бодай моє добре ім'я". І він гідно ніс його до кінця життя. Сам лікар — він не пильнував власного здоров'я, зрештою як каже син він ніколи не хворів і не помічав як слабло його серце, не підтримував його спочинком. І коли трапилася така не страшна річ як заворот кишок (що усувається не надто складною операцією) виявилося, що для Модеста Пилиповича це був смертний присуд, бо лікарі не наважувалися оперувати його через поганий стан серця. І через три дні після захворіння 16 червня 1932 року Модест Пилипович Левицький помер. Останнє його „місце постою" нарешті зафіксувалося на луцькому цвинтарі ґранітовим нагробком зі скромним написом: ДОКТОР МОДЕСТ ЛЕВИЦЬКИЙ.

Модест П. Левицький був членом Укр. Історично-філологічного Т-ва в Празі. Спілка Українських лікарів зробила його своїм почесним членом.

Згадаймо ж в 45 річницю смерти великого громадського діяча, українського патріота, письменника, лікаря не лише фізичних хвороб, а й лікаря людських душ — людину життя якої було прикладом для всіх нас і не хай буде прикладом для вас мої дорогі молоді друзі, що живете в світі „Реалістичного реалізму".

Наталія Кібець

Використані матеріяли:

УРЕ т. 8, стор. '3; „Спогади про М. Левицького" — Праця Інст. дослідів Волині; Спогади М. Левицького — 1920 р.; Енциклопедія Українознавства т. 4, з. 16, стор. 1269.

Альбертський Провінційний З'їзд Союзу Українок Канади

Запрошуємо відділи і членство Союзу Українок в Альберті на наш Провінційний З'їзд, який відбудеться в Едмонтоні в днях 14, 15 і 16 жовтня спільно з складовими організаціями — ТУС і СУМК та Інститутом Св. Івана.

Організаційні справи вимагають нашої активної участи в з'їзді. Тому кличемо і запрошуємо Вас до участи. За більш точними інформаціями слідкуйте в „Українському Голосі".

За управу Провінціяльної Екзекутиви

Наталка Фарина, голова

Ольга Мельничук, секр. З'їздового Комітету

Ukrainian Canadian Singer Appears in Winnipeg Production of "Irene"

Winnipeg

"The show is a sleeper," said actress Joan Karasevich about Rainbow Stage's production of "Irene", which opened Tuesday, July 5.

It's hard to be objective about a musical comedy you're starring in, but the former Winnipegger is a veteran of Rainbow Stage — and knows what to look for in a winner show, wrote Cathy Schaffer in the June 5th edition of The Tribune.

Miss Karasevich played Maria in "The Sound of Music," and she and her actor husband, Augi Schellenberg, were the young lovers in "The King and I."

Strong Storyline

"For a musical comedy, "Irene's" got a strong storyline. It's about a New York Irish ghetto girl who wants to enjoy the land of opportunity. The character of Irene is an early Ros Russell type. Kind of gutsy, with Fanny Brice determination."

Written in 1919, "Irene" was revived in 1973 by Harry Rigby, the man who successfully revived "No, No Nanette". Debbie Reynolds played Irene on Broadway, and it was a smash hit.

"It's got some great old tunes that people will recognize, like 'Alice Blue Gown'. Someone turned the tune of 'I'm Always Chasing Rainbows' into disco music."

She said all the characters are played by strong performers who add an extra dimension to the show.

Solid Cast

Barbara Hamilton plays Irene's hearty, down-to-earth Irish mother. David Dunbar is the wealthy Long Islander who loves Irene. Carol Forte plays his socialite, class-conscious mother and Mel Erickson is his cousin. Irene's friends are played by Susanne McLelland and Vinetta Strombergs.

Madame Lucy, a flamboyant and fussy Paris dress designer, is played exuberantly by Roland Hewgill.

Part of the story's action revolves around

two dress design shows — an excuse for displaying glorious sequinned and feather boaed recreations of period costumes.

The showpiece dresses are designed and made by Maryka. "They've gone all out on the costumes this year," said Miss Karasevich.

She had highest praise for the 16 members of the chorus "who not only sing well but can dance", and for the 12 main dancers who make up "one of the best units I've ever been with in a show."

She promised several show-stopping dance sequences, including an Irish jig number, a Riveria Rag and a piece with dancing pianos.

Has Continuity

"Irene" is yet another Rainbow Stage show produced by Jack Shapiro and directed by Walter Burgess. Mr. Burgess also choreographed the production, with the assistance of Anne Wootton.

Although the cast changes each year, those that return to Rainbow Stage keep a continuity from year to year.

For Miss Karasevich, "it's coming to work with a tradition." She feels it's so established and familiar, that Winnipeggers tend to take it for granted.

She was first involved with Rainbow Stage

some 20 years ago at the very beginning, while she was still in high school. At the University of Manitoba, she took part in the Glee Club's winter musical comedy productions.

Study, Work

Since then, she's studied at the National Theatre School in Montreal, spent a season with the Stratford Fesival and a season with the Manitoba Theatre Centre.

In 1968, she moved to Toronto, but has worked from Victoria to Charlettown with live theatre, and has performed concerts of Ukrainian songs across southern Ontario, and at Soyuzivka in New York state.

Career Highlight

Recently, she taped Ukrainian folk songs for CBC's radio program, "Songs of Our People". A highlight of her career was her part in a CBC TV drama aired last January, "The Day My Grandad Died".

"I played the role of the daughter who's left the farm for the bright lights of the city, and returns. It felt a bit like what I've done — left Winnipeg for the opportunities in Toronto, and then come back for a while . . ."

"Ukrainian Weekly"

LENA KOSTIUK

Although the process of creativity is not easily understood or readily explained, the impulse that activates the procedure is an individual's desire to reveal his innermost thoughts or express his emotions; literally, musically or visually. This impulse is a prerequisite to creativity. To continue and complete the process, however, an individual requires at the most, experience, knowledge and ability to transform abstract thoughts or reveal emotions in concrete forms that can convey his purpose to us. Consequently, the gestation period from the conception of the impulse to its realization depends mainly on the length of time the individual has or needs to acquire the necessary skills and fulfill the other conditions. Thus, creativity can manifest itself at any time in one's life - in adolescence, middle or old age.

In many ways my initial perception of creativity changed when I heard the story of Lena Kostiuk, an artist from Edmonton. While the creative impulse first occurred in her childhood, a quarter of a century passed before it came to fruition. It is difficult to believe that this quiet, gentle, unassuming woman could sustain the impulse for so long, and the fact that she did is indeed remarkable. Moreover, when she finally realized her desire to create, she was rewarded by the acclaim which she received for her endeavors from the artistic community. Her success alone merits our recognition and even more so, she deserves our esteem, for she reaffirms our faith in man's ability to fulfill his dreams when he is truly motivated.

Lena Kostiuk was born in McRae, Alberta in 1930. She was the sixth of eight children born to Anastasia and Mike Katerenchuk, Ukrainian immigrants who eked a bare sustenance on the homestead. Although Lena liked to draw, the family could not afford extra work books for her hobby. Consequently, she resorted to drawing in the margins of her school work books. Years later, a grade four teacher told her that she still has in her possession, the old books with her first drawings. Her formal education ended with grade nine, for High School was thirty miles from home - too far for daily commuting, and since the family could ill-afford boarding the children in town, Lena left home to work in Edmonton as a sales clerk. However, the fifteen-year-old girl vowed that one day she would paint pictures of her life on the homestead in McRae. In 1950, she married Peter Kostiuk, and after the birth of her daughter, she devoted all her time and energy in giving her child all the cultural fare which the city offered for she had lacked the opportunity of acquiring them living in the country. Although she managed to draw occasionally, it wasn't until 1971 that she took some fundamental lessons in oil painting at the Edmonton Art Gallery and then, as she stated: "started to paint my pictures".

She entered a competition for amateur painters sponsored by the cultural branch of the Alberta Government and was chosen as one of the top seven artists to tour the province. This in turn brought her to the attention of local galleries and in 1973 she had her first individual show at the Lefebvre Gallery in Edmonton. In time, she had individual shows and group exhibits in other centres in Alberta, British Colum-

bia and Ontario. Her next one-man show will be in Winnipeg at the Oseredok Gallery. The critical reviews on her works have been most favourable for she recalls the simple rural existence of childhood, an existence that is disappearing rapidly in this age of urbanization. Since few contemporary artists choose this subject and as she has captured that era so well, one critic suggests buying her works for investment as they - in her opinion - are bound to go up in price.

Lena Kostiuk is successful, for she manages to go back spiritually in time and reflect her life, evoking the emotional response she felt towards that life in a child-like manner. I do not think Lena Kostiuk chose naive or primitive style deliberately. On the contrary, her impatience to paint once she had begun precluded the time needed to learn all the rules of art, and fortunately the style was most suited for her subject matter.

In sharing her recollections with us, Lena Kostiuk gives us temporary respite from the complex, aggressive and noisy world we live in. She gives us a chance to return - albeit fleetingly - to the tranquill and simple world of our childhood and relive the pleasures that once satisfied us. For these rare moments she deserves our gratitude.

Anna Balan,
May, 1977

I AM ...

I am your motherland. Your Ukraine. Blessed by celestial grace, yet created to endure the ravages of plunderers who seek my wealth. The winds of the east lament across my plains. I embrace the vast expanses of the west with an ever-present nostalgia. Golden harvests encrust me to the north. I am a land of riches — on the crossroads of different worlds.

My ancestors settled the slopes of my mountains, the banks of my rivers and my treasured steppes. Their off-spring now reap the richness of their wisdom and the beauty and abundance of my land.

I was brought to Christianity by Prince Vladimir the Great, whose grandmother, Princess Olha, had already embraced the Christian faith. From that time, my people pay homage to the Almighty, raising their voices and hearts in sincere acclaim to their Creator.

I am the mosaics and icons of Santa Sophia, the cathedral of St. George in Lviw, the monastery of Pochaiv. I am the carols of Christmas, Pysanky at Easter, lush fields of summer poppies and towering sunflowers. I am the great cities, the smallest of villages, the scented meadows, the gentle brooks and the mighty rivers that nourish my land. I am the young and eager — the aged and weary. I am the tradition of centuries, raised on golden wheat, to be oppressed for generations.

I am the song and sorrow of my people. I am the Golden Gates of Kiev, the cities of Lviw, Odessa, Charkiv, Chernivtsi, Uzhorod. I am the struggle of my people, the memorials to my great, the resting mound of Taras Schevchenko, who rose above strife and misfortune to establish for generations to come, the sweetness of freedom.

I am the courage of my warriors, my sons who strove to protect their homeland and for whom I bled as they lay dying in battle. Their cause remains ever present within the very heartbeat of my land — they will never be forgotten.

My enemies strove to rob me of my very existence. Under the guise of brotherly love, they made me endure humiliations, indignities and a plunder of my lands — as they strove the destruction of my people. And yet, my children were strong. I had nourished them with tenderness, love, fortitude — I had prepared them with an inner strength that would overcome all adversities. And they did. The blood of thousands flowed throughout my land — and yet I remained constant, and will remain, for the strength of my sons has given me new birth.

My overwhelming riches have fed multitudes. Today, my sons and daughters are made to endure a new bondage — misfortune and harrassment have caused my children to flee to the far corners of the earth. And yet, they remain my seed, the essence of my being. They are still endowed with a deep-rooted sense of their Ukrainian cultural heritage.

I am the writers, the poets, the scientists,

(Continued on page 20)

МУЗЕЙНІ ВІСТІ

МУЗЕЙ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Подорожуюча виставка Музею Союзу Українок Канади

Виставка мистецтва фотографій і документів п.н. „Українці в Канаді", „Їх прекрасна мрія" описує життя і пригоди ранніх українських імігрантів до Канади. Українська культура в Канаді вже здавна признана як одна з найбагатших, і вистава репрезентує цю живу культуру такими прикметами її мистецтва як різьба і інкрустація, вишивка, народний одяг, кераміка і тканина. Рівнож, аналіза хронологічного розвитку українців Канади пояснює глядачеві більше про людей, які займалися таким мистецтвом і окремо їхні переживання та пригоди в розвитку Канади в роках 1894-1930.

Виставка „Їх прекрасна мрія" оформлена в музеї Союзу Українок Канади в Саскатуні, з фінансовою допомогою Національних Музеїв Канади. Це є вислід довгої праці директорки Музею, панни Линди Лазарович та заступника куратора Радомира Білаша. До самого складу виставки прилучився ряд добровольців з української громади в Саскатуні. Виставка займає 1200 квадратових стіп і складається з кількох окремих предметових експонатів, кожний около 70 квадр. стіп. Такий склад дозволяє пристосувати її до майже якого-будь приміщення в більших і менших музейних центрах. Виставка подорожуватиме три роки в провінціях — Саскачевані, Манітобі і в Альберті.

Подорожування в році 1977 включає такі центри:

March 28—April 22, 1977
Western Development Museum, Yorkton, Sask.
May 9—May 14, 1977
Vesna Ukrainian Festival, Saskatoon, Sask.

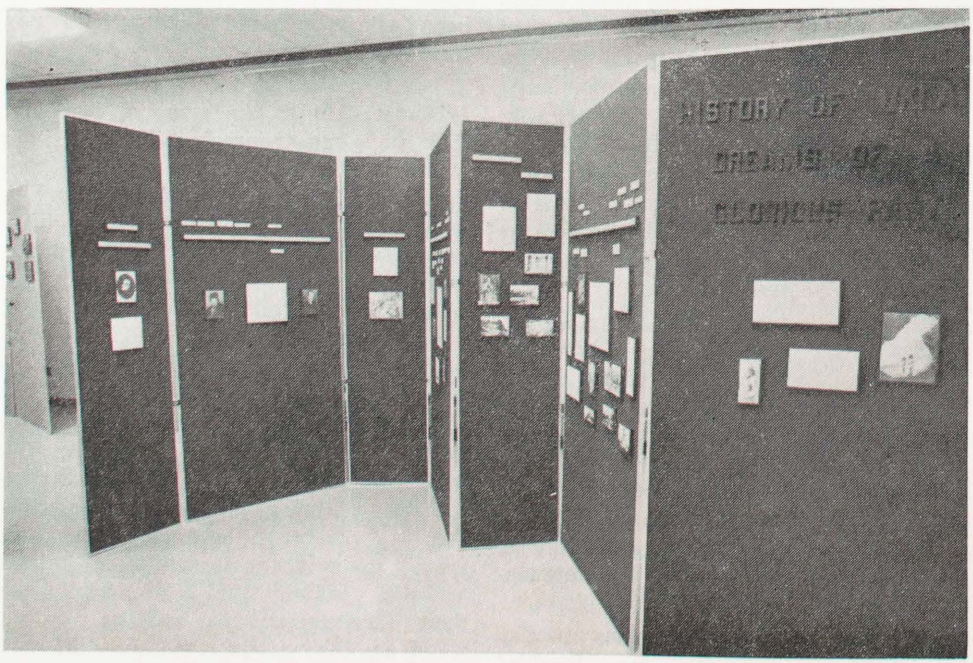

Світлина з подорожньої виставки Музею Союзу Українок в Саскатуні

May 16—May 24, 1977
Nipawin & District Historical Museum, Nipawin, Sask.
May 26—June 8, 1977
John M. Cuelenaere Library, and Prince Albert Arts Centre, Prince Albert, Sask.
June 10—June 27, 1977
Western Development Museum, North Battleford, Sask.
June 29—July 4, 1977
Vegreville Canada's Showcase of Ukrainian Culture Festival, Vegreville, Alberta
July 6—July 24, 1977
Biggar Museum & Gallery, Biggar, Sask.
July 28—August 1, 1977
Canada's National Ukrainian Festival, Dauphin, Man.
August 2—September 6, 1977
Ukrainian Arts & Crafts Museum, Saskatoon, Sask.
September 12—September 28, 1977
Soo Line Historical Society Museum, Weyburn, Sask.
September 28—October 4, 1977
National Exhibition Centre, Swift Current, Sask.
October 18—November 6, 1977
Moose Jaw Art Museum, Moose Jaw, Sask.
November 8—November 30, 1977
Museum of Natural History, Regina, Sask.

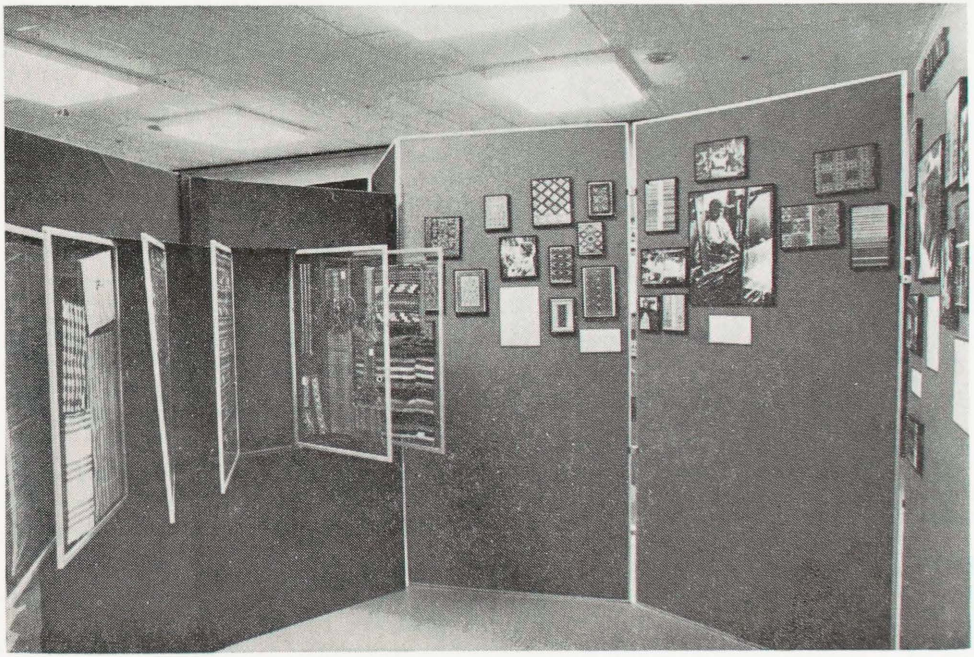

Інша частина виставки

ПОЖЕРТВИ НА БУДОВУ МУЗЕЮ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Едмонтон

Стефанія Пауш	$ 500.00
(в пам'ять чоловіка Петра Пауша)	
Фред Ганочко з дружиною	200.00
Іван Юсипчук з дружиною	20.00
Н. Боднар з дружиною	50.00
Дарія Е. Янда	25.00
(в пам'ять Петра Пауша)	
Дарія Е. Янда	450.00
Анна Цибак	1,000.00
Ліліян Івасюк	500.00
Емма Верхомин	220.00
Катерина Рожак	40.00
Емілія Пронюк	25.00
Дарія Е. Янда	200.00
Євген Плавюк	40.00
Йосифа Фарина	100.00
(в пам'ять внука Мирослава Фарини)	
Д-р Николай Д. Голубіцький	500.00
Філія Музею С.У.К.	500.00
Нелі Сенів	250.00
Відділ СУК при церкві св. Михаїла	100.00
о. Г. О. Василів з дружиною	50.00
Параня Сліпчук	40.00
П. Лукіянчук	100.00
Р. Фарина	20.00
Марія Сулима	200.00
Микола Тарновець	25.00
Розалія Ґовда	50.00
Михайло Магус	50.00
Ізабела Бойко	25.00
Пані Т. Лазарович	50.00
Проф. Дм. Максимюк з дружиною, Саскатун,	

Саск. (в пам'ять Анни Буги, Брендон, Ман.)	25.00
Катерина Маліцька — Норт Бетелфорд, Саск.	50.00
Василь Бур'яник з дружиною — Саскатун, Саск.	1,000.00
С.У.С. Фундація — Торонто, Онт.	1,000.00
Данило Мацелюх — Ню Вестмінстер, Б. К.	100.00
(в пам'ять дружини Олесі)	
Відділ С.У.К. ім. Г. Барвінок — Монтреал, Квеб.	25.00

З нагоди 50-ліття ювілейного з'їзду Союзу Українців Самостійників в Саскатуні, Саск. 17 - 21 серпня 1977 р.

Едмонтон

Іван Кещук — Торсбей	100.00
Стефан і Павліна Мулька — Ту Гилс	50.00
Анна Боєчко — Редвей	100.00
Марія Богдан — Ванкувер	100.00
Ф. Савіцькі з дружиною — Сардіс	100.00
Юрій Феняк — Чиливек	500.00
Анна Феняк — Чиливек	500.00
Марія Вакалюк — Ванкувер	25.00
Зеновія П. Крепякевич — Вінніпеґ	25.00
Відділ С.У.К. ім. Лесі Українки — Вінніпеґ	500.00
Василь Бур'яник — Вінніпеґ	50.00
Пані В. Ф. Бачинська — Вінніпеґ	1,000.00
(в пам'ять мами Марії Семенюк)	
Мей Чвалюк — Мензі, Ман.	50.00
Тіна Т. Симчич — Давфин, Ман.	25.00
В. Б. Буга (Джін) — Брендон, Ман.	60.00
Йосиф Талпаш-Ситник — Давфин, Ман.	50.00
Т.У.С. відділ — Давфин, Ман.	25.00
Анастасія Сарчук — Вінніпеґ	100.00
Петро Колтуцький з дружиною — Сенді Лейк, Ман.	1,000.00
Параскевія Матвійчук — Брендон, Ман.	20.00
Добр. Леонія Слюзар — Монтреал, Квебек	50.00
Орест Коропецький — Торонто	20.00
Д-р Ганна Янішевська — Торонто	20.00
Юлія Головата — Етобіко	20.00
Наталія Войціховська (Довдц) — Ошава	25.00
Д-р М. І. Лазарович — Гамільтон	20.00
Джіні Римар — Віндсор	25.00
Анна Скоробогач — Саскатун	30.00
Леся Удод — Саскатун	25.00
Марія Гарбус — Саскатун	20.00
Юлія Онишко — Ріджайна	25.00
Сестрицтво при У.Г.П. Церкві — Витков	25.00
Відділ С.У.К. — Вакав	100.00
Галина Шевчук — Вакав	30.00
Відділ С.У.К. — Кадет-Ейлшам	30.00
Євгенія Козяр — Канора	500.00
Дора Кіндрачук — Норт Бетлфорд	20.00
Марія Корпан — Ріджайна	100.00
Анна Ягольницька-Вівчар — Мелвил	100.00
Федір Андрущак — Саскатун	100.00
(в пам'ять дружини Ольги)	
Михайло Бойчук з дружиною — Саскатун	2,000.00

По $10.00 — п-во Д. Максимюк — Саскатун у пам'ять Марії Онуско; в пам'ять Марії Вережак по $10.00 склали дочки — Розалія Котелко — Саскатун, Доця Корпан — Едмонтон, Клара Богайська і Анна Кулич — Торонто, Марія Світальська — Вотерфорд, М. Білик і Анна Дорош — Саскатун, п-во М. Давидюк — Айтуна, Єлена Єлков — Ростен.

По $5.00 — Марія Лисиця — Вакав, Марія Зимовець-Слюзар, Анна Панчук, Галина Мельник, Галина Сенишин, О. Ковч, Міра Маланчук — всі з Монтреалу. Федір Магера — Едмонтон, Ольга Завісляк Вінніпеґ, Ольга Андрушко — Вотерфорд, Стефанія Олійник — Торонто (в пам'ять О. Андрущак).

Сердечне спасибі, за такі щедрі пожертви на будову Музею в часі Ювілейного З'їзду. Ми певні, що не всі були приготовані до пожертв, але повернувшись додому розкажете про великі заміри Союзу Українок щодо будови Музею.

Щоб розпочати будівлю Музею, то нам негайно потрібно $150,000.00, а якщо зберемо цю суму, то провінційний уряд Саскачевану дасть нам ґрент-дотацію в сумі $250,000.00.

У виказі пожертв на Музейну Фундацію в ч. 7 — на стор. 10 — збірка з Тандер Бей — має бути Тереса Кулій — а не Гелен Кулий, так як я подала. Перепрошую.

За Раду Музейної Фундації

Соня Стратійчук

Дальші пожертви просимо слати на адресу:

U.W.A.C. Museum Foundation Fund
1240 Temperance St.
Saskatoon, Sask., Canada
S7N 0R1

ПОДЯКА

Почуваюся до милого обов'язку сердечно подякувати „Вишивальній Групі" у Ветревил, Альберта, як також і СУМКівкам за влаштування прекрасного Вечорка для мене, як також за цінні дарунки. Особливо дякую паням: Марії Чомик, яка відпустила свій гостинний дім на цей вечорок, як також бувшій голові відділу Союзу Українок Парані Бережан, та теперішній голові Едні Равлюк.

Цей вечерок підніс мене на дусі і з приходом осіннього сезону, знову, мої дорогі, візьмемось з ще більшим завзяттям та бажанням, за працю.

З приводу цього вечорка складаю на пресовий фонд „Променя" $10.00.

Вдячна Вам за пам'ять, та гарне відношення до своєї добродійки: **З. Туржанська**

I AM

the politically imprisoned, the artists, the educated, the musicians, the propagators of my cause. They face untold adversities for me, their faith and courage gives strength and hope to all who love me and strive for my freedom.

Today, I call out to you, my sons and daughters. Unite in brotherly love. I entrusted you with my abundance. My land has given you life and meaning . . . and now I ask of you. Your sacrifices will not go in vain. Surge forth into a new greatness and freedom, reap the harvest of your labors, for you will never be forgotten.

(*Compiled by Orysia Stranget-Bulczak and Myron Chuzak; presented on radio program "Song of Ukraine," Los Angeles, California*).

"Ukrainian Times".

ВІДДІЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

« Пити хочу. А дощик десь забарився, — шелестить яблунька. — Жаль мені, коли яблучка в посушливу днину обсипляються! » Прибігли дітлахи і ну яблуньку поливати. Хоча лієчки й маленькі, зате їх багато. От гуртом і зробили маленькі лієчки великий дощ.

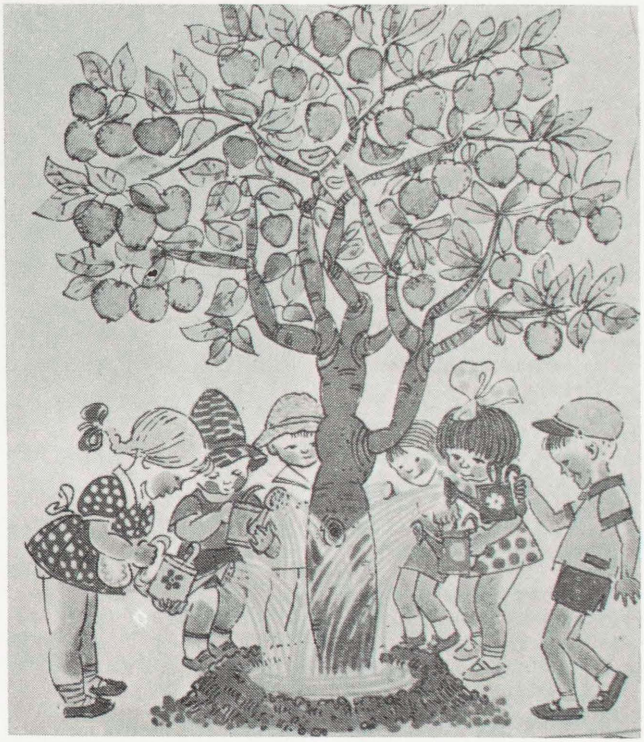

Осінь

Ішла осінь чорноброва,
Зайшла вона до діброви,
Свої сакви розв'язує
Та обнови показує:
— Ой діброво-невісточко,
Візьми собі намистечко,
Коралове — для калини,
Агатове — для тернини.
А березам — серги срібні,
Серги срібні — роси дрібні,
Вербам — хустки торочені,

Віра Шураєва

АНЯ В ШКОЛУ ІДЕ

**Аня в школу іде.
Проводжа її татко.
А за ними бреде
Ще безроге телятко.**

**Білолобе, смішне,
Воно диба спроквола
І мов просить: — Ме-не
Запишіть теж до школи!**

**А слідом навмання
Тихо ніжками тупця
Молоденьке ягня
У білесенькім кожушку.**

**Аня в школу іде,
Проводжають і татко,
І телятко руде,
І біленьке ягнятко.**

ЛІЧИЛКА-МИРИЛКА

У затінку під березою лежала велика купа жовтого піску. Але хіба може купа жовтого піску лежати просто так? На ній з ранку до вечора бавились діти. Дмитрик копав таку глибоку, що їй і дна не дістати, шахту. Василько возив самоскидом вантажі. А Ганнуся з Катрусею пекли пиріжки.

Усім було весело, усім було цікаво.

Коли це Васильків самоскид зафоркав, заревів і прямісінько посунув на шахту.

— Стій! Зупинися! — загукав Дмитрик.

— Шахту завалиш.

А Василько як не чує — їде собі далі. Дмитрик не втримався — торох по самоскидові лопаткою.

— Не хочу я з тобою гратися! — крикнув він ображено.

— То й не грайся! — набурмосився Василько.

І хлопчики, сопучи, відвернулись один від одного.

Враз до них підбігли Ганнуся з Катрусею і проспівали:

**— Пироги печуться,
А хлопчики б'ються.
Вже спеклися пироги,
Хопчики — не вороги.
Нумо цур не битися!
Нумо вже миритися**

Глипнув Дмитрик на Василька, а Василько на Дмитрика — і усміхнулись один одному.

ГРОМАДСЬКА І РОДИННА ХРОНІКА

З ДІЯЛЬНОСТИ ВІДДІЛУ О. БАСАРАБОВОЇ В КЕЛҐАРІ

Під керівництвом нашої енергійної голови, пані Ґені Маковської, наш відділ зробив добру роботу цього року.

Базар „Інтернешонел Фуд Фер" відбувся 19-го лютого в державній авдиторії. Тут брали участь різні національности продажем печива. Наш відділ виграв другу нагороду, за декорації вистави. Референтки були пані Маруся Мельниченко, Єлена Стінка й Катруся Райнгарт.

Карнавал — відбувся 24, 25 і 26 березня на місцевій площі. Різні організації брали участь у тім карнавалі, й наш відділ знову виграв нагороду $50 за добру господарку. Продаж печева, українські страви й писанки, принесли поверх $5,000.00. Референтками були добр. Ткачук і Марія Бурдейна. Пані Єлена Стінка керувала приготовленням українських стрва.

17 квітня 1977 Відділ подарував церковній громаді $30,000.00 на меблі до кухні до нової залі.

Тканння — На музей, що поміститься в новій залі, пані Дарія Яндова подарувала $100.00, кросна й основу до тканння. Вона заохочувала жінок, щоб зацікавилися тканням, і проводила показ лекцій два тижні в домі пані Докії Петращук.

Ґеня Микитяк, кореспондент секр.

З базару у Калґарі — заходами відділу Союзу ім. О. Басарабової

ЮВІЛЕЙ 50-ЛІТТЯ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Відділ ім. Кн. Ольги у Вінніпегу відзначив чайним прийняттям 50-ліття Союзу Українок Канади. Це святкування відбулося в місяці березні ц. р. в залі при Соборі Св. Покрови.

Ювілейне свято відкрила голова пані Віра Ковальчук привітала гостей. Пані Діяна Бабинчук, господиня чаю представила головного промовця, адв. Василя Свистуна, сина бл. п. Ольги Свистун, першої голови Союзу Українок Канади. В своїх словах п-і Бабинчук підкреслила, що ми дуже горді тим, що в нашій парафії є діти наших піонерів покійних вже Василя і Ольги Свистунів, з котрих Василь є наймолодший син. І також як вже згадано, сином першої голови Союзу. Далі згадала про життя дост. гостя і попросила його відкрити чайне прийняття.

У своїй головній промові, п. В. Свистун сказав такі цікаві думки:

Відділ Союзу Українок Канади при громаді Святої Покрови сьогодні відзначає 50-ліття організації С.У.К., яка була створена в Саскатуні 28 грудня 1926 року.

Історію С.У.К. можна вияснити трьома словами: постійна, жертвенна праця. Це була й є тяжка, але приємна праця для збереження і розвитку української спільноти в Канаді.

Майбутність відділу С.У.К. при Соборі залежить від майбутности всієї нашої громади. А майбутність громади залежить від того — як ми перейдемо через міст, який тепер лежить між старшим і молодшим поколінням.

Ніхто з нас не знає, як довго будуть діяти в Канаді наші світські організації. На мою думку, майбутність наших організацій у Канаді, як і майбутність всієї нашої спільноти в цій країні, залежить від збереження української мови.

З карнавалу у Калґари — зліва направо: добр. Анна Ткачук і Марія Бурдейна.

Тут я хочу підкреслити, що: Церква — це є установа Божа. Вона є вічна. Отож нам треба передусім гуртуватися при нашій українській Церкві і за всяку ціну зберігати та розвивати її. Вкінці я хочу підкреслити ось цей факт: що коли б у нас у Канаді не було наших жіночих організацій, то наша церковна і національно-громадська праця не мала б навіть половини тих здобутків, які вона тепер має. Щасти Вам Боже!

При цім наш гість засвітив свічки на гарно прибраному столі і офіційно відкрив прийняття. Гостям прислуговували членки Союзу і дівчата старшого СУМК-у.

З нагоди 50-ліття С.У.К. такі парафіяни і гості склали грошеві пожертви в користь нашого відділу: пані Франя Гарматій — $100.00, пані Анна Дубік — $50.00, пані Марія Назаревич — $25.00, в пам'ять своєї доні, бл. п. Олесі, п-во Анастасія і Андрій Крипякевичі склали пожертву в сумі $100.00 на фонд Музею Союзу, яку наш відділ переслав до Централі.

Свято закінчилось успішно і всі його учасники відійшли з повним задоволенням.

Емілія Луценків, кор. секр.

50-ЛІТТЯ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ
Відділ Доньки України
МОНТРЕАЛ

14-го листопада 1976 р. відділ Доньки України в Монтреалі святкував 50-літній ювілей своєї громадсько-організаційної праці. З цієї нагоди видано невеликого формату, дуже гарно по-мистецьки оформлену змістовну пропам'ятну книжку-брошуру, де задокументовано ті взнеслі ідеали, якими руководились членки протягом пів століття, як також важливіші події. Тут ми підкреслили періоди праці, чи завдання поодиноких комітетів за календарним порядком, відмітили каденції поодиноких голів, як також звернули увагу, що співпраця всього членства, яке являється передумовою успіху праці товариства. — Цей стан віддзеркалює мотто, яке послужило до цього ювілею:

„О казко жертви й обов'язку,
Ув обручі важких завдань,

Що змінюєш проклін у ласку,
Роздмухуєш в пожежу грань
І з обов'язку твориш казку".

(слова В. Яніва)

І ось серед турбот і праці для свого ближнього, свого народу й Церкви створили наші членки казку не лише свого життя, але цілу історію про свою працю при соборі св. Софії в Монтреалі.

В суботу, напередодні цього ювілею було відправлено в соборі св. Софії панахиду за спокій душ померлих членок, а в неділю ранком Служба Божа на інтенцію членок Союзу Українок Канади, відділу Доньки України.

Взносились молитви до Всевишнього з прозьбою про здоров'я й дальшу витривалість у праці цих мурашок повсякденної пожиточної праці. Опісля всі зійшли до, зі смаком удекорованої картинами, церковної залі, яка виповнилась по береги членками Союзу, делегатами й гістьми. Сцена, в центрі якої приміщувався величавий смолоскип — організаційна відзнака Союзу, була прибрана зеленню й вишиваними рушниками.

Святочну програму відкрила голова відділу пані Стефанія Кульба передавши провадження святом пані Галині Сенишин. Настоятель собору отець Ігор Куташ розпочав святочну програму молитвою, яку перейняла з черги дуже зворушливими словами в молитовній співгармонії основоположниця нашого товариства, почесна голова добродійка Леонія Слюзар. Її слова звучали:

„Молимо Тебе, Христе Боже Наш, охорони провідників наших, і всіх тих, що добро роблять і працюють для піднесення слави Твоєї — і ведуть нас шляхом пізнання правди Твоєї, і пішли нам розуміння і силу — вірити — надіятись — терпіти — прощати та дякувати, за все добро, яким Ти нас обдаровуєш — для піднесення Слави Твоєї і для добра народу нашого".

Після того наступила однохвилинна мовчанка в пошану покійних членок. Добродійка вичитувала імена Покійних, а членки-основательки товариства — вставляли рожі, в пам'ять померших, до кришталової вази, що стояла на столику, на вишиваному обрусі, посеред залі — вільному місці залишеному для танків.

Тоаст за здоров'я зорганізованого жіноцтва, а спеціяльно за здоров'я членок Союзу відділу Доньки України піднесла внучка одної з основоположниць, наймолодша членка товариства — пані Ліда Рудич, дружина о. диякона Євгена, на знак тяглості праці між поколіннями. Слідувало представлення головного стола, бувших голів, основоположниць і удекорування їх корсажами.

Представлено теж тих щасливців, яких пан Біг поблагословив і вони могли похвалитися присутністю між живими — трьох поколінь — мамів, доньок і внучок.

Прочитано наспілі привіти, як також представлено делегатів інших товариств, які завітали привітати одну з найстарших організацій міста Монтреалу. — Отець Ігор Куташ вітав членок від себе, як також згадав своїх попередніх священнослужителів, спеціяльно о. д-ра Володимира, який через слабість не міг бути присутній і підкреслив ту гарну співпрацю, якою втішалось духовенство й С.У.К. протягом пів століття.

Тарас Кушнір, голова Східньої Екзекутиви СУМК вітав і дякував за зрозуміння й підтримку молоді, що її дає відділ Союзу.

Головну доповідачку цього ювілейного свята пані д-р Марусю Бек представила пані Галина Мельник, підкресливши великі заслуги прелегентки як колишньої радної міста Детройту, як також сказала про її державно-соборницькі погляди, які вона ревно впроваджує в життя, бу-

дучи тепер Референтом зовнішніх зв'язків Державного Центру,, як також головою Інформативного Бюра УНР.

Пані д-р М. Бек захопила присутніх своєю красномовністю й тому перед уявою слухачів простягнувся історичний шлях нашої нації, а на її тлі зарисувалась сильветка жінки й її роля в різних етапах розвою українського державного чи громадського життя. Прелеґентка обширно розвинула цю тему допроваджуючи її до сьогоднішнього дня, підкресливши значення й такої малої клітини, як наш відділ, як також зазначивши ролю його провідниць. Всі були заслухані в промову прелеґентки, її глибокі думки й спостереження...

Слідував монтаж поезій, вибраних уривків з красного письменства, тематика яких відзеркалює розвій громадських ідей протягом 50-ти років. Виконавцями були: пані Стефанія Кульба, пані Марія Зимовець, панна Євгенія Шкурат і панна Юдита Самолюк.

Відтак слово мала голова місцевого відділу пані Стефанія Кульба. Вона, представивши видану пропам'ятну книжку, згадала про працю наших піонерів, про ті перші кроки і тяжку працю наших поселенців серед чужого оточення. Вона пригадала нам, що 10-го вересня 1926 р. зійшлася, до винаймленої хати, горстка ще тоді дуже молоденьких жінок. Багато з них недавно були покинули рідну стріху, щоб обговорити спільні проблеми та накреслити підставові цілі організованого життя. Вони уважали конечним мати тягліcть народньої праці, яку вони залишили на рідних землях, тут на новій землі вільної Канади. Пані Кульба згадала, які саме фундаментальні й принципові проблеми й бажання спонукали цих жінок - матерів засісти за спільний стіл і обговорити ту спільну проблему: а це любов до свого народу, своєї церкви, та любов до української культури й традиції. Вони бажали її зберегти, плекати й передати своїм дітям та показати своїм співгромадянам, якого народу вони діти. Пані Кульба дякувала їм за посіяне зерно, яке принесло гарний урожай. На жаль з-поміж 24-ох основниць залишилась половина між нами. Відтак згадала працю всіх голів і їх заслуги, підкресливши ці численні обов'язки, які спочивають на плечах голови. Відзначила працю поодиноких комітетів, як церковного, культурно-освітнього й господарчого. Згадала й привітала членів Східньої Екзекутиви С.У.К., яких осідок в цій каденції знаходиться в Монтреалі. Вкінці відмітила поіменно основоположниць відділу, яким голова Східньої Екзекутиви, пані Галина Сенишин вручувала пропам'ятні щити з виписаним іменем і організаційною відзнакою Союзу — смолоскипом.

З великим зворушенням спостерігали ми навіть дуже немічних членок, які прибули на це свято; вони підходили по заслужену, символічну відзнаку їх 50-літнього членства, яка мала б бути свідком, для їх родин тієї пророблено муравлинної праці на піонерській ниві нашого громадського життя.

На закінчення свого слова, пані Кульба показала присутнім мистецько виконану „Грамоту", яку вручено добродійці Леонії Слюзар — основательці товариства, за її довголітню, сердечну, повну посвяти працю.

Пані Добродійка з великим зворушенням подякувала за таке відзначення, кажучи, що вшановуючи її, вшановуємо й самі себе, бо в організації одна людина нічого не могла б зробити. Потрібна поміч членства, але й Всевишнього. Вона висловила вдячність Богові за його велику ласку, якою наділював її й її мужа. Добродійка висловила вдячність доброму проводові свого мужа — о. Володимира, який тоді вже був немічний тілом, але духом кріпився й думкою перебував з нами.

Добродійка, склавши всім подяку за відзначення її скромної особи, просила Господа про дальше благословення, а всім пригадала слова Івана Франка, щоби всі присутні про них пам'ятали й взяли їх за свій дороговказ: „Кожний думай, що на Тобі мільйонів стан стоїть, що за долю мільйонів, мусиш дати Ти одвіт".

Програма була переплітана концертовими точками — дуетом при акомпаніяменті бандури Галі й Донни Ваверчаків. Після заключної молитви проспівано „Де згода в родині".

Прийшла черга на розривкову частину програми. Рознеслися звуки музики, але не звичайної, танкової, а маршової. Наступило святочне а заразом і символічне відкриття забави. Всі, старші й молодші, параму пішли в символічний марш на шлях другого пів-століття... Пара за парою... Пара в ліво, пара в право... Чвірки... Чвірка в ліво, чвірка в право... Вісімки... а з них колесо і т. д. Під звуки маршів творився хоровід — це якби крутіж наступного пів століття, в яке ми вступали з маршовою енергією і прямували до вимріяного майбутнього, в якому обов'язково майоріли наші державні, самостійницькі прапори на ратушах всіх міст України, а над ними найвище повівав жовто-блакитний прапор в столиці України — Києві.

Галина Сенишин

ВИСТАВА КИЛИМІВ
ВІННІПЕҐ

Виставка килимів при соціяльнім чайку, та відвідання новозремонтованої музейної філії Союзу Українок Канади відбулось в катедральній авдиторії Пресв. Тройці в Вінніпегу 20 лютого 1977 р. Виставка була спонсорована провінційною управою С.У.В. на Манітобу, а організаційною працею займався комітет філії музею, який льокується при цій установі.

В день виставки, простора катедральна авдиторія була прибрана мов писанка в барвистих кольорах з різноманітними взорами і мотивами. Виставлено було около тридцять килимів, більшість привезених з України, представляючи різні частини тієї країни. Ці чудові килими повні краси і характеру огортали довколішні стіни авдиторії, включаючи і сцену. На середині сцени був розложений варстат, при якім інструкторка, пані Кароліна Романик, демонструвала і пояснювала зацікавленим гостям техніку тканя та його історичне і традиційне значення. Пані Романик була одною з курсанток минулого літа в Бенф, побираючи курс тканя, що провадився за ініціятивою музею Союзу Українок. На долі авдиторії були розложені прибрані столики при яких гості, після оглядин виставки засідали і гуторили між собою.

Привітальне слово виголосила провінційна голова С.У.К. на Манітобу добр. Юстина Лучак, пояснюючи значення музейних цінностей та потребу їхнього збереження на майбутнє.

Поінформувала загал, що філія Музею відбула поважний ремонт і запрошувала гостей відвідати і оглянути цю простору і прибрану домівку з їй виставленими експонатами.

Офіційне відкриття виконала Assistant Deputy Minister of Cultural & Recretional Services, панна Марія Єлисавета Беєр. Достойна гостя, як працівниця на становищі культурних справ взірцево вив'язалась що до тексту свого відкриття; склавши шану і признання за збереження традиційних цінностей предків та за приспособлення в зливанню цих цінностей з іншими культурними цінностями народів цього краю, в збагаченні мозаїчного зразка культурного життя в Канаді. Гостю представила конвінер комітету виставки, пані Марія Мандзюк.

Відвіданням філії музею займалась голова і кураторка філії, пані Ангелина Павлик і пані Анастасія Сарчук, які вітали гостей та пояснювали історичне походження експонатів та їхній вжиток.

Щира подяка всім жертводавцям, як відділам С.У.К. в провінції, іншим установам та поодиноким особам, котрі відгукнулись на заклик і своїми щедрими пожертвами уможливлюючи ремонт філії.

На признання заслуговує пані Докія Янда МекМилен. Вона в часі приїзду до Вінніпеґу привезла і пожертвувала музейній філії в Манітобі ткацький варстат для ужитку всіх відділів Союзу в провінції. В додатку, вона офірувала свій час і знання в провадженню початкуючого курсу тканння із зацікавленими членами. За цей щедрий дар філія Музею разом з своїм членством висловлює їй щиру подяку.

Кінцеве слово подяки за програму дня зложила добр. Ю. Лучак, а спеціяльний чайок завершив величаву та приємну імпрезу.

Є. Білич, прес. референтка

50-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ ПОДРУЖЖЯ СТЕФАНІЇ І ВАСИЛЯ ГРИГОРЯКІВ В ТОРОНТО, ОНТ.

За ініціятивою дочок Ганнусі і Люби та зятя Я. Балана і ювілейного комітету: пані Д. Мандзюк, М. Стахів і Н. Грабовського, в суботу 28 травня 1977 р. в Інституті Св. Володимира вшанували громадян п-во С. і В. Григоряків в присутности поверх 200 осіб родини і приятелів.

При вході до залі ювілятів вітали хлібом і сіллю обі дочки, наймолодша внучка і одинока в родині дівчина Леся Волошин вчепила дідові квітку а бабуні орхідею. Митр. прот. о. М. Боднарчук відслужив Молебень за їхнє здоров'я та поблагословив їх на дальше щасливе життя. До головного стола засіли, Ювіляти, той самий дружба, що був тому 50 літ, Василь Ґрекул, дружка Оля Струтинська, о. М. Боднарчук і добр. та найстарший внук ювілятів Василь Балан з дружиною з Вінніпеґу, що був господарем бенкету.

По молитві, що її провів о. Боднарчук, дружба В. Ґрекул підніс тост за здоров'я ювілятів а присутні відспівали грімке „Многая літа". По смачній вечері, господар покликав дост. Івана Яремка до слова, який переказав кілька приємних споминів про ювілятів і передав почесну грамоту від онтарійського прем'єра Дейвіса. По тім слідувало слово о. М. Боднарчука, який склав сердечні побажання від своєї громади і родини та прочитав привіт від Преосв. Владики Миколая. Сам Владика жалував, що не міг бути присутнім бо в той час відбувалася конференція повної Консисторії у Вінніпеєу. Господар бенкету прочитав привіти, які наспіли від прем'єра Канади Е. П. Труда, від організацій Т-ва Українців Самостійників, Союзу Українок Канади, Ордену Св. Андрея, Т-ва Старших Громадян, Жіночого Т-ва при Інституті, адв. Василя Руснака з Букарешту, проф. Василя Пуляка з Чернівців, брата ювілятки Дмитра з родиною з села Поточище, Петра Чернівчана з Ошівців, Йосифа Чепесюка і жіночого хору з диригентом Г. Мигалем з Тандер Бей, Онт.

Дальше господар Василь Балан покликав до слова Івана Ілащука від краянів з Буковини, Н. Грабовського від приятелів, Тому Гуменюка від односельчан ювілятки, Любу Волошин від дочок, Степанка Волошина від внуків, Я. Балана від зятів, дружба і дружка також зложили свої побажання, а Леся Волошин передала дарунок від родини, який виготовив внук Василь Балан, що представляє життєвий шлях ювілятів в Канаді, Доця Мандзюк і М. Стахів передали дарунок з сердечними і щирими побажаннями від всіх присутніх.

При кінці господар покликав дідуся-ювілята Василя Григоряка. Він як завжди, переказав дещо в правдивих жартах їхнє життя від початку, як вони подружилися й як прожили тих щасливих 50 літ. Провидіння Боже кинуло їх до бизнесу, хоч початки як все і всюди були тяжкі, але при Божій помочі перебороли те все і доробилися гарного майна, й з цієї нагоди складають свої жертви: на Інститут св. Володимира в Торонто

$2,000.00, Колегію св. Андрея у Вінніпегу $500.00, УГПГромаду в Оттаві, що цього року приступають до будови $250.00, Музей С.У.К. в Торонто $250.00, і на пресу „Український Голос", „Промінь", „Вісник" і часопис „Буковина" по $50.00 на кожну, разом $3,200.00, подякував присутнім і приятелям та родині, що так чисельно прийшли і вшанували їх 50-літній ювілей. На закінчення ювілятка Стефанія зворушена подякувала родині, присутнім і господиням, що приготовили так смачну вечерю, дальше при гарній мельодії музики бавилися до пізньої ночі.

На другий день родина і деякі приятелі зійшлися до Інституту на поправини около 80 осіб, які в гарній атмосфері провели час. І тут знов примірний вчинок: давний приятель, ще з Вест Форт Вілліяму і теперішний родинний лікар д-р Мартин Чепесюк закликав щоб присутні в їх честь склали свої жертви на Інститут і започаткував жертвою $500.00, Михайло і Агафія Боднар $1,000.00, Іван і Анна Граблюк $500.00, В. і Дж. Боднар $100.00, Е. і М. Мудрий $100.00, М. і А. Стахів $100.00, В. і К. Норрис $100.00, Ю. Стефанович $65.00, Д. Мандзюк $50.00, М. Іванець $50.00, Р. Стефанович $50.00, родина Бучковських $50,00 і К. Когут $10.00.

Ректор Інституту В. Керелюк склав сердечні побажання ювілятам, та проголосив, що з нагоди їхнього ювілею Інститут збагатився на $4,675.00, і щиро подякував жертводавцям.

Н. Грабовський

З ДНЯ УРОДИН НА „ПРОМІНЬ" БРЕНТФОРД, ОНТ.

Вечером 17 липня, гурток приятелів зійшлися в домі п-ва Бурдейних, щоб привітати і вшанувати заслужену довголітню бувшу голову і почесну членку відділу ім. Лесі Українки пані Докій Бурдейну з днем уродин. Погода була чудова, соняшно й тепло. Отож наше чайне прийняття і смачна перекуска, яку нам господарі подали відбулась у їхньому садку.

Одна з присутніх привітала ювілятку і вручила їй скромний дарунок та корсаж з живих квітів. Із щирим зворушенням та сльозами в очах пані Бурдейна дякувала за увагу, за таку милу несподіванку й з цієї нагоди склала $10.00 на „Промінь".

Шановній ювілятці бажаємо доброго здоров'я та щасливо проживати серед своїх рідних і друзів.

А. Перожак

Річні звіти відділів Союзу Українок Канади

ВАНКУВЕР, Б. К. ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори відділу відбулися в неділю 5 грудня, 1976 р. в Українській Православній Авдиторії. Присутніх було 52 членок. Вранці того ж дня, в Соборі Присвятої Тройці, о. прот. П. Бублик відправив панахиду за упокій душ покійних членок відділу. Річні збори відкрила голова відділу Лелія Митрук, о години 2:00 по полудні, о прот. П. Бублик провів молитву, та хвилиною мовчанки віддано пошану покійним членкам. Предсідницею зборів була Лелія Митрук, секретаркою Галя Токарик. Слідувало читання протоколу з минулорічних зборів, звіти урядниць і голів комітетів.

Діяльність за 1976 р. була як слідує: Впродовж року відбулося 10 місячних зборів і 5 засідань заряду. За рік прибуло 8 нових членок, яких ушановано і кожній вручено статут С.У.К. в День Членства в місяці лютім. На перших місячних зборах у новім році членки мали Різдвяне прийняття та обміну дарунків. Відзначено роковини нашої патронки Лесі Українки та її матері Олени Пчілки, рефератами про їх життя та відповідною програмою. Подано чай і перекуску, ввесь прихід з чого переслано на журнал „Промінь".

Під час Великого Посту членки шкільного комітету і заряду жіночого товариства учили дітей писати писанки і вишивати. Членки дали поміч приготовити сніданок дітям Української і Недільної школи, які приступали до сповіди і Св. Причастя. Також дали поміч з перекускою перед дитячим концертом в День Матері, і жертвували гроші на Різдвяні дарунки дітям котрі брали участь в концерті Св. Миколая. Під час року було 6 випродажів вареників і голубців, 2 випродажі Великодного печива і писанок. Ввесь прихід з 5-ох згаданих випродажів вареників і голубців, і з Великодного печива передано до Соборної громади на сплату довгу парафіяльної резиденції. Членки присвятили багато труду і часу коли зійшлися до залі два рази і напекли великодних пасок і бабок. Кожного року ми є запрошені виступати на телевізії з писанками і вишивкою, або з святочними стравами. Коли потреба вимагала членки відділу приготовляли і подавали перекуску учасникам зборів Соборної Громади, також і в час Служби Місійного Округа. Під час Соборного базару восени, членки зайнялися вечерою і продажем печива.

В місяці червні, коли у Ванкувері відбувалося „Habitat Forum", відділ спільно з Соборною Громадою улаштував прийняття для гостей, які мали нагоду прибути на Богослуження, оглянути Музей і мати перекуску. Також, в місяці червні, членки відділу мали честь і приємність гостити чайним прийняттям, українських делегаток з Канади і одну з ЗСА, котрі прибули до Ванкуверу на Конференцію Міжнародної Жіночої Ради. Самі ми брали участь і мали свою делегатку там.

Влаштували весняний чай і прийняття для голови С.У.К. пані Анастасії Шемелюк під час її відвідин в нашім відділі.

Під час Українського Вечора — заходом місцевого КУК членки улаштували виставу мистецтва, доставили вареники і голубці і зайнялись виданням вечері; приготовили обід і вечерю під час Провінційного з'їзду С.У.К. у Бріт. Колюмбії; спільно з відділами Валей і Бирнабі відзначили 50-ліття Союзу Українок Канади відповідною програмою і чайним

прийняттям; справили величаве осіннє пущення.

Вже дев'яте видання 10,000 примірників куховарських книжок (The Art of Cooking Ukrainian Style) продається. В 1976 році, з фонду продажі згаданих куховарських книжок передано додаткових $3,000.00 Соборній Громаді на сплату довгу парафіяльного.

Відділ жертвував в 1976 році на слідуючі цілі: до Соборної громади — $3,185.00, на Колегію Св. Андрея — $200,00, Музейну Фундацію — $365.00, пам'ятник Лесі Українки — $100.00, „Промінь" — $340.41, на українську радіопередачу через станцію C.J.V.B. — $100.00, на організаційний фонд Союзу — $50.00.

Фінансовий стан відділу: з 1975 року осталось в касі — $5,033.03, прибутки в 1976 р. — $7,585.58, видатки в 1976 р. — $8,442.43, в касі осталось — $4,176.18.

Заряд товариства на 1977 рік: голова — Лелія Митрук, уступивша голова — Настя Воробець, заступниці голови — 1-ша — Емілія Чуйко, рекордова секретарка — Ольга Гавришок, кореспондентка секретарка — Олена Дзюбенко, касирка — Анастасія Трофаненко.

Сестриці — Іванна Твердун, Марія Кульба, Анна Мануша, Марія Гавришцюк, Лелія Митрук, Настя Стоцька, Марія Полонич, і Анна Нижник. Комітети: освіти — добр. Катерина Бублик, Марія Вакалюк, Анна Загоруйко, мистецтва — Анна Мануша, Ольга Мамчур; соціяльний — Ольга Козій, Марія Микицей, Настя Стоцька, Анастасія Трофаненко, Марія Стівенс, Катерина Третяк, Василина Москаль, Юстина Дячук; відвідування хворих — Іванна Твердун, Лелія Митрук, Марія Гавришцук, Павліна Клюкевич, Катерина Третяк, Дорис Нілсон; представниці до КУК — Марія Вакалюк, Галя Токарик, Настя Воробець; представниці до Льокальної Ради Жінок — Марія Полонич, Анна Бойчук, Галя Токарик, Дорис Нілсон.

Реф. журнала „Промінь" — Павліна Клюкевич. Бібліотекарка і архівістка — Марія Богдан.

Молодший відділ СУМК — Дорис Смит, Емілія Чуйко. Шкільний комітет — Настя Завидюк, Емілія Чуйко.

Кухарки — Ксеня Громик, до помочі Юлію Курилюк.

Оголошення до часописів — Емілія Чуйко, Славка Кетнік.

Контрольна комісія — Джін Здебяк, Славка Стасюк і Настя Завидюк.

Ольга Гавришок, рек. секр.

БРУКСБІ, САСК. ВІДДІЛ ІМ. КН. ЯРОСЛАВНИ

Річні збори відділу ім. Княгині Ярославни відбулися 10 лютого 1977 року. Предсідницею зборів була пані М. Залещук, а секретаркою пані Д. Возняк. Збори відкрила голова пані П. Оробко молитвою. Присутніх на зборах було 14 членок.

Членкині заряду здавали звіти з річної діяльности відділу. Впродовж року відділ відбув 9 місячних зборів і 1 засідання заряду. Разом із членками церковної громади членки відділу належать до окружного хору і ходили колядувати під час Різдва.

Членки видали вечерю на річний „Даєн енд Денс" в Мелфорті два обіди, спільне свячене і на храм і і візитації Владики Андрея. Наша церква святкувала Золотий Ювілей цього року. Видали перекуску на День Подяки і помогли з обідом на польову Службу Божу в Нипавин. Привітали голову Союзу Українок Канади, пані А. Шемелюк і пані О. Гавриш.

Носили квіти і картки хворим в шпиталю, купили нові ризи, помалювали Народний Дім і дали фінансову пожертву на музей, Місійний фонд, радіопередачу СҐОС та на місцеву церкву.

Управа відділу на 1977 рік: голова — Докія Возняк, заст. голови — Віра Ціпівник, секретарка — Стефанія Панчук, касирка — Надія Ціпівник. Сестриці — Анна Ціпівник, Домка Панчук, Марія Залещук і Параска Оробко. Контрольна комісія — Ірина Клач і Олена Ярмій.

С. Панчук, секр.

ФОРТ ФРЕНСИС, ОНТ. ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори відбулися 14 грудня 1976 у залі під церквою Св. Юрія. На зборах було присутніх 13 членок. Збори відкрила голова п-і В. Гуцуляк, привітала членок і подякувала за добру співпрацю у товаристві за цілий рік.

Предсідницею зборів була п-і М. Сохолотюк, а секретаркою п-і М. Галабурда. Впродовж року відбулось 9 місячних зорів і одне засідання.

Слідували звіти заряду, комітетів і контрольної комісії.

Членки улашували два випродажі домашнього печива і приготовили два обіди. Під час Різдвяних Свят декотрі членки спільно з членами церковної громади ходили колядувати. Помогли з Йорданською вечерою, Пущенням і Храмовим обіді на Св. Юрія в читальні Просвіти.

Улаштували роковини Тараса Шевченка, Лесі Українки і Свято Книжки з яких прихід передано на „Промінь".

На вечерках зимовою порою наш парох о. Ф. Осиченко проводить цікаві читання з української літератури.

Членки відвідують хворих у шпиталі і Старечім домі, а також по домах з малими дарунками.

Наш відділ складається з 25 членок активних, а 8 почесних.

Впродовж року відділ склав пожертви на такі цілі: місцеву церкву Св. Юрія — $1,00.00, на журнал „Промінь" $75.00, на „Кенсер Сосаєті" $25.00, на Колегію Св. Андрея $100.00 і на книжки для української бібліотеки $154.00, і також бюджет до Централі Союзу Українок.

Заряд на 1977: голова — В. Ґушуляк, заст. голови — М. Зелена, рекордова секретарка — М. Ґушуляк, заст. секр. — М. Андрушко, кореспондентка секр. — М. Сохолотюк, касирка — К. Рогожа, фін. секр. — К. Зуб. Контрольна комісія — М. Галабурда, Г. Беяк, П. Ґирула і Джойс Стрен. Комітет хворих — М. Зелена, М. Галабурда, Н. Пухальська і Джойс Стрен. Господині — М. Зелена, К. Рогожа, М. Кітцул і Н. Пухальська. Бібліотеки — М. Галабурда і А. Койцан. Оголошення доглядає М. Андрушко. Посуду доглядає М. Зелена.

Фінансовий звіт: з року 1975 було: $1,536.80, приходи у 1976 — $1,331.73, розходи у 1976 — $2,094.84, у касі осталося — $727.97.

Наше членство складає щиру подяку централі С.У.К. і Пров. Екзекутиві за одержані обіжники, які помагаютщ нам вести працю.

М. Ґушуляк, секр.

СТІНЕН, САСК. ВІДДІЛ ІМ. КНЯГИНІ ОЛЬГИ

Річні збори відділу відбулися у вівторок 14 грудня 1976 в церковній залі. Збори відкрито молитвою і хвилиною мовчанки вшановано помер-

Відділ ім. Кн. Ольги з членами управи церковної громади в Стінен.

лих членок. Предсідницею зборів була Антонія Корпан а секретарювала Ґиня Гайдамака. Звіт з минулих річних зборів прочитала секретарка А. Гайдамака. Звіти з діяльности в минулім році здавали такі членки заряду: Марія Козменюк, Антонія Корпан, Адонія Козменюк, Анна Гуцал, Анастасія Анака, Марія Курковська.

Діяльність відділу — в листопаді 1975 р. зорганізовано жіночий хор під диригентурою добр. Марії Шадурської. Хористки — вбрані в однострої — довгі чорні спідниці і білі вишивані блюзки — виступали на роковинах Шевченка і академії Симона Петлюри, а також на концерті в День Подяки. Хор під умілою управою нашої диригентки заслуговує на окрему увагу. Хор відвідав Пансіон Старших Громадян у Канорі. Виступав також у День Невідомого Вояка 11 листопада. Учні української школи під проводом пані Василини Стиранки також виступали у вище згаданих імпрезах та ходили з колядою. Кілька членок також ходили з колядою разом з членами громади.

Впродовж року відбулось 7 місячних зборів, одні річні збори і двоє засідань, взяли участь у двох окружних нарадах, займалися збіркою на Червоний Хрест. Відділ і громада купили телевізію до Пансіону Старших Громадян та дещо до міської залі.

Членки приготовляли поживу на бенкет, спільне свячене, Місію, свято Андрея, поминальні перекуски і обіди, для Дому Старших, на День Подяки та помагали на весіллях, вечерок на день уродин членів, вечір обміни подарунків перед Різдвом і пакуночки для дітей, гостили студентів Інституту П. Могили з Саскатуну. Гостили голову Союзу Українок Канади п. А. Шемелюк і тоді ж проведено збірку на Музейну Фундацію Союзу.

Управа відділу на 1977 р.: голова — Марія Курковська, заст. голови — Адонія Козменюк, секретарка — Марія Козменюк, заст. секр. — Ґеня Гайдамаха, фінанс. секр. і касирка — Анна Ковальчук. Контрольна комісія — Анилька Цуркан, Антонія Корпан і Марія Вігнан. Сестриці — Ксенька Горгіца, Марта Стиранка, Анна Дорощук. Референтка „Променя" — Єлисавета Цуркан. Доброд. комітет — Анна Гуцал, Анилька Цуркан; господині кухні — Адонія Козменюк, Оксана Цуркан, Вікторія Королюк, Параска Ґурська, Наталія Боднарик, комітет покупок — Анаст. Анака, Анилька Цуркан, Франя Гунька; господині церкви — Марія Вігнан, Марія Курковська і Анна Парасюк. Українською школою і співом займається Василина Стиранко, в українській школі допомагає їй Катерина Дорощук.

Відділ сповнив свій бюджет до Централі та склав пожертви на добродійні цілі.

З року 1975 осталось у касі $1,372.88, прибутки в 1976 році — $1,806.65, видатки $1,021, осталось у касі — $2,178.42.

За відділ **М. К.**

КЕМСАК, САСК. ВІДДІЛ ІМ. СОФІЇ РУСОВОЇ

Річні збори відділу у Кемсак відбулися у понеділок 13-го грудня 1976 року о год. 2-ій по обіді у Народньому Домі в присутності 25 членкинь. Збори відкрила голова відділу пані Ліна Боднар, о. Ярослав Пук провів молитву. Предсідницею зборів була пані Л. Боднар, а секретаркою пані Марцеля Ковалишин.

По прочитанню протоколу з минулорічних зборів і затвердження його, членкині заряду здавали свої звіти з цілорічної праці. Голова відділу, пані Ліна Боднар у своїм звіті сказала, що діяльність комітетів при відділі, а також всіх членкинь була досить активна, що у відділі робилась досить поважна праця. Протягом року відбулось 9 місячних зборів та 5 засідань заряду. З визначніших імпрез, які були влаштовані на спілку з церковною громадою були такі: Новорічна Маланка з танцями, Свята Йорданська Вечеря для всіх членів товариства і громади, соціяльний вечірок для працівників у різних комітетах. Спільне Великодне свячене, випродаж великоднього печива, осінній базар, пирогове пущення. Кожного року видаємо вечерю для тих, що перебувають у старечому домі. Видавали вечері з нагоди таких бенкетів: шкільних градуантів, поліційних станиць у східньому Саскачевані, для робітників чотирьох муніципалів у східньому Саскачевані, для учителів шкільних рад, а також з нагоди політичних зібрань.

Наш відділ опікується церквою, прибирає і прикрашує її: старші сестриці закупили вишивані обруси до церкви у сумі $800.00, вложили диван, коштує понад $1,800.00, видали на будову і прикрасу Народнього Дому понад 1,800.00 дол.

Культурно-освітна праця:

На прохання отця пароха, ми на своїх зборах дискутували про відновлення й опіку над недільною і українською школами, які провадились минулими роками, а цього року тяжко зорганізувати через брак молоді у шкільному віці. Протягом року

відбувалися такі свята: Відчит про Лесю Українку і концерт з нагоди свята Тараса Шевченка, де членки беруть участь у хорі під проводом Івана Франка. Після концерту жіноче товариство вгощало присутніх перекускою і чайком; при тій нагоді було зібрано на журнал „Промінь" $50.00. Ми мали велику приємність, у нашому відділі, вітати отців і добродійок Йорктонської Місійної Округи на Постовій Місії і Великодній Сповіді Духовенства з родинами. З цієї нагоди жіноче товариство видало обід і багато скористало з проповіді у Церкві і доповіді в Народнім домі, що ми мали національно-духове підкріплення. Відбувся День Матері і тоді ми взяли на спомин спільну знимку. Важливою подією для нас було, вітати у нашому відділі дорогу гостю — голова Союзу Українок Канади пані А. Шемелюк. Мусимо ствердити, що це було для нас велике свято, бо не дуже часто ми маємо нагоду з нашими провідницями жіночого руху у Канаді зустрічатись і чути їхні доповіді. Добродійний комітет відвідує хворих членкинь у дома і в шпиталі, та висилає квіти і картки побажань.

Фінансовий звіт подала касирка пані Марта Зезеленчук, вона сказала, що на Музей Союзу Українок у Саскатуні ми дали $100.00, на фонд журналу „Промінь" $50.00, на організаційний фонд С.У.К. $25.00, на фонд Наталії Кобринської $20.00, на музичний фестиваль $25.00. Складали пожертви на поборювання туберкульози і рака. З 1975 року лишилося в касі $3,342.00, приходу у 1976 році було $10,394.00, розходу $7,079.00. У касі лишилося на 1977 рік $6,658.00.

Заряд на 1977 рік: голова — Варвара Максимчук, 1-ша заст. голови — Емілія Андрійчук, 2-га заст. — А. Гладун, рекордова секретарка — Марцеля Ковалишин, кореспонденційний секр. — добр. Анна Пук, заступниця — Текля Барабаш і касирка — Марта Зезеленчук.

По звітах і після виборів о. Ярослав Пук склав щиру подяку уступаючому зарядові за їхню добру кооперацію і співпрацю з церковною громадою, а зокрема голові за її 14-літню працю у жіночому товаристві для Церкви. Підкреслив ролю жіночого товариства в час будови нової авдиторії, а нововибраній управі побажав якнайкращих успіхів.

Анна Пук, кор. секр.

ВАКАВ, САСК.
ВІДДІЛ ІМ. ОЛЬГИ БАСАРАБОВОЇ

Річні збори відділу відбулися 7 грудня 1976 р. в церковній залі о год. 7.30 вечером. Збори відкрила голова Олена Шевчук молитвою „Царю Небесний".

Голова привітала членок і подякувала зарядові і членкам за щиру підтримку за цілий рік. Слідували звіти заряду відділу, голови, секр., фінансової секр. Діяльність року була досить велика і корисна, місячних зборів відбули 10.

Відділ відбув такі свята: — роковини Лесі Українки, Ольги Кобилянської і Ольги Басарабової, концерт ювілей 50-ліття Союзу Українок Канади. Відділ при помочі недільної школи влаштували програму на Миколая. Відділ гостив голову пані А. Шемелюк, від Союзу Українок Канади і пані О. Гавриш від Музею. Влаштували випродаж великоднього печива і писанок в церковній залі, зайнялися вечерею і перекускою на пущення при помочі церковної управи в міській залі.

Також зайнялися обідом в день проводів, приготовляли похоронні і поминальні обіди і перекуски по панахиді, весільні обіди і перекуски, та шавери для дівчат наших членів. Видали перекуску на збори Т.У.С., Місійну перекуску, на збори оселі Зелений Гай і окружної ради.

Ми читаємо обіжники і кореспонденцію, які приходять з Централі Союзу Українок Канади і провінційної управи.

Наш відділ дає багато помочі на літніх курсах оселі Зелений Гай. Членки відділу належать до різних організацій в місті. Комітет відвідує хворих в шпиталі з квітами і дім для старших громадян. Передплачуємо „Промінь" в домі для старших.

Пожертви відділ склав на такі цілі: на Музей $100.00, місцеву церкву $225.00, Музейний фонд $15.00, на „Промінь", радіопередачу $25.00, організаційний фонд $10.00.

Фінансовий звіт: з року 1975 осталось $2,040.81, прихід у 1976 р. — $2,421.10, розхід у 1976 — $1,326.54, в касі осталось $3,135.37.

Заряд 1977: голова — Олена Шевчук, 1-ша заст. голови — Ґеня Вережак, 2-га — добр. М. Гнатів, 3-тя — Катерина Михайлюк, секретарка — Катерина Луцюк, касирка — Анна Білокурий. Контрольна комісія — Галя Гнідий, Орися Кіндрачук і Олена Гнідий.

Комітети: телефонічний — Орися Кіндрачук, добр. М. Гнатів, Василина Гаврищук, Рузя Луцюк; шпитальний — Василина Михайлюк, Василина Гаврищук і Марія Вінтоник; програмовий — Рузя Луцюк, Орися Кіндрачук, Олена Гнідий і Антанія Боднар; Недільної школи — добр. М. Гнатів, Ґеня Вережак і Марія Костюк.

Катерина Луцюк, секр.

БЛ. П. НАТАЛІЯ ТЕРНОВЕЦЬКА
Саскатун

Після короткої недуги в шпиталі, у Саскатуні, Саск., упокоїлась в Бозі, 5 червня 1977 р., на 83 році життя, Наталія Терновецька.

Народилася Наталія 1893 р., в селі Добринівці, на Україні, в родині Івана і Марії Кам'янецьких. Молодою дівчиною зі своїми родичами приїхала до Канади в 1904 р., і поселилася в околиці Дробот, Саск.

В 1910 р., Наталія вийшла заміж за Ґеоргія Терновецького, і почали своє господарство на фармі в околиці Бюкенен, Саск. На фармі не були довго, бо 1915 р. перебралися до міста Бюкенен, де її муж працював у збіжевій фірмі. В Бюкенен вони прожили 23 роки, і через той час Наталія була активною працівницею при українській православній церкві, в жіночому товаристві і в Народному Домі. Залишили вони місто Бюкенен

1938 р., і перебралися до міста Келвінґтон, Саск., Наталія і в цім місті віддавала багато свого часу для українського громадського життя.

Здоров'я мужа покійної зачало погіршуватися і щоби бути ближче лікарського центру, перебралася вона до міста Саскатуну в 1959 р. У Саскатуні Наталія вступила у членство Катедри Пресв. Тройці, і Жіночого Товариства ім. О. Кобилянської.

В 1963 ромі, муж покійної Наталії упокоївся, і вона перенеслася до своєї дочки Ольги, з котрою жила аж до смерти.

Тіло покійної перевезли зі Саскатуну до Кемсак, Саск., де її мужа Ґеоргія було похоронено.

В понеділок, 6 червня вечером, в похороннім заведенню, в Кемсак, о. Пук відправив панахиду, при помочі дяка М. Барабаша.

Сьомого червня, о год. 9:30 рано, в українській православній церкві Всіх Святих, в Кемсак, о. Пук, при участи церковного хору, відслужив похоронні відправи зі святою літургією.

Тіло Наталії похоронено коло її мужа на міським цвинтарі.

По похороні в Українськім Народнім Домі, відбувся поминальний обід, який приготовило Жіноче Товариство. По обіді, о. Пук висловив глибоке співчуття родині і просив не забувати покійну Наталію, та згадувати її в своїх молитвах. В імені родини Василь Терновецький, з Вінніпеґу подякував о. Пукові за похоронні відправи; дякові М. Барабашеві і церковному хорові за гарний спів; Жіночому Товариству за приготовлення обіду; як також всім тим, що взяли участь в похороні і віддали останню прислугу покійній.

Наталія залишила в смутку чотири доньки: Василину Ґосподарчук, у Вінніпеґу; Ольгу Перон у Саскатуні; Ґенефку Кеский у Едмонтоні, Карольку Фернець у Саскатуні, і два сини: Івана у Кемсак, і Василя у Вінніпеґу; 18 внуків і 12 правнуків.

З приводу цього похорону, діти покійної зложили $15.00 на „Промінь".

Спи спокійним сном дорога Наталіє, нехай земля буде Тобі легкою.

Вічна їй пам'ять!

Приятель

БЛ. П. АННА КРИПЯКЕВИЧ
Ванкувер

Дня 1-го квітня 1977 р. упокоїлась в Бозі, на 78 році життя Анна Крипякевич. Залишила в глибокому смутку мужа Мирона, двох синів, невісток, вісім внуків і шість правнуків.

Анна народилась 13 серпня 1899 р. в околиці Гемптон, Саск. в родині Антона і Єлени Ахимійчук. В цій же околиці виросла, виховалась і в 1917 р. одружилась з Мироном Крипякевичем й фармерували на власній фармі коло Гемптон, Саск. За їхньою ініціятивою і старанням було побудовано православну церкву. Була вона дуже активною в громадсько-церковному житті; була членкою СУК і у відділі головою, як також багато відіграла представлень. Любила рідну пресу, а найбільше „Український Голос", котрий читала від самих початків.

Анна була спокійної і лагідної вдачі. Виховала в доброму національно-християнському дусі двох синів, котрі добре говорять по-українському, як також і всі внуки говорять рідною мовою.

В 1947 р. Анна з мужем приїхали до Ванкуверу й відразу включилися в релігійно-церковне життя нашої громади і була членкою до кінця свого життя. Покійна була жертвенна й з своїм мужем багато пожертвували, як на церковні, так і на національні потреби. Коли приступила наша соборна громада до будови нової авдиторії, Анна з мужем пожертвували 1,250.00 долярів.

Зі своїм улюбленим мужем Анна прожила в примірному християнському житті 60 років.

Величавий похорон відбувся у вівторок, 5-го квітня 1977 року в Соборі Пресв. Тройці, де о. парох попрощав Покійну, щиро й сердечно підкресливши всі її заслуги в громаді й в Жіночому Товаристві та склав від себе і громади родині Покійної співчуття. Дякували п-во Єлиняки з участю співаків з церковного хору. По похороні відбувся в парафіяльній авдиторії поминальний обід, де було тепло згадано Покійну Анну.

В пам'ять покійної родина склала: $35.00 на церкву, $25.00 на пресфонд „У. Г.". Крім того чоловік Покійної дав $100.00 на пресофонд „У. Г.", $100.00 на Музей Української Спадщини у Ванкувері. П-во І. і А. Крипякевичі дали на Фундацію ім. Тараса Шевченка $50.00, п-во В. і Л. Крипякевич — $25.00 на Фундацію ім. Тараса Шевченка, а п-во Ст. і О. Крипс на українську православну церкву у Ванкувері — $100.00 і $50.00 на „Промінь".

Усім учасникам похорону, дякам і хористам та о. пароху й Жіночому Товариству за приготування поминального обіду та всім за картку й усне співчуття — подякував старший син Василь з Йорктону, Саск.

Нехай же канадійська земля буде їй легкою!

Вічна їй пам'ять! **(опб)**

БЛ. П. СТЕФАН ШИЯН
Гамільтон

В неділю 31 липня ц. р. в загальнім шпиталі в Гамільтоні відійшов з цього світу бл. п. Стефан Шиян. Залишив він у смутку дружину Стефанію, доню Мирославу з зятем Кирилом Шпитковським, синів Володимира і Бориса, невісток — Дарію і Марусю, шестеро внуків, приятелів, ближчу і дальшу родину в Україні.

Стефан Шиян, син Миколи і Катерини, народився 1895 р. в місті Миколаїв, Львівської області над Дністром. 1913 р. 18-літнім хлопцем залишив батьків і свій рідний Миколаїв і виїхав до Канади шукати кращої долі. Перша його зупинка була у Вінніпеґу. Працював на різних роботах — в лісі, на фармах і на залізниці до 1924 року. В тім році виїхав до Торонта, дістався працю в Кенада Пекерс, де працював 17 літ.

В 1927 році одружився з Стефанією Короташ, з якою прожив щасливо 50 літ. В липні ц. р. святкували вони свій золотий ювілей. В 1944 році родина Шиянів переїхала на свою овочеву фарму у Вайона, Близько Ґримзбі. В Ґрімзбі в той час вже була зорганізована Православна Громада Св. Юрія Побідоносця, в яку включилась родина Шиянів, доня в СУМК, а мама в жіноче товариство ім. Княгині Ольги. Та ненадовго, бо вже в 1956 році продали фарму і переїхали до Гамільтону, де покійний жив до своєї смерти. Та хоч перебрались до Гамільтону, то не покидали громади в Ґрімзбі і по змозі відвідували, бо ж тут діти і внуки.

Похорон бл. п. Стефана Шияна відбувся 3-го серпня 1977 року з похоронного заведення Талмана в Бімзвіл, де через 2 вечорі о. Гудима відправляв Панахиду. Співав хор під управою Стефана Пейчева, а в Церкві Св. Юрія була Служба Божа. Похоронено покійного на цвинтарі в Ґрімзбі.

Після похорону о. Гудима запросив в імені родини присутніх до церковної залі на заупокійну трапезу. Господарем обіду був п. Роман Шпитковський (сват покійного). Промовляли п. Ю. Кулаковський від громади о. Гудима в церкві і в залі в батьківський спосіб старався подати слово потіхи дружині, доні, синам і всій родині, по утраті мужа, батька і дідуся.

Т. Д. Лиса за згодою доні попросила до збірки на „Промінь". Присутні зложили $61.00, а дружина покійного дала $20.00 від себе на „Промінь", а $25.00 на „Український Голос", $100.00 на Церкву Св. Юрія, $50.00 на Жіноче Т-во Княгині Ольги, $25.00 на Інститут Св. Володимира і $25.00 на Колегію Св. Андрея.

Збіркою зайнялись п. Гончар і п. Максимів.

На закінчення син Борис подякував в імени мами і родини о. Гудимі і всім присутнім за участь в похороні і тим, що помогли в приготованні обіду, та громаді за всю поміч.

Хай же ця згадка буде квіткою на свіжу могилу покійного, а канадійська земля буде легкою, а пам'ять по нім в його роді хай буде вічною.

Т. Д. Л.

БЛ. П. ТЕОДОСІЯ КЛОВАК
Ґрімзбі, Онт.

І знову виросла свіжа могила на Квин Лавн цвинтарі в Ґримзбі, Онт. 1-го липня 1977 р., сумна вістка облетіла громаду Св. Юрія в Ґрімзбі, що по тяжкій недузі упокоїлась в Бозі Теодозія Кловак з роду Галюк.

Добра парафіянка, активна членка С.У.К., зразкова, добра мама і дружина, залишила у глибокому смутку мужа Гната і три доньки: Ґеню, Албіну і Ґлорію, зятів і три внучки: Христину, Колін і Стасю, що їх покійна любила понад усе, як також горем прибита залишилась сестра Марія.

Бл. п. Теодосія Кловак народилася 15-го червня 1906 року в селі Дубівці, повіт Станиславів, Зах. Україна. До Канади приїхала 1929 року до Калґарі і там працювала 3 місяці, потім поїхала до свого вуйка до Ґрімзбі, і в 1931 році вийшла заміж за Гната Кловака.

Щасливе подружжя прожило 46 років у відданій службі Богові, церкві і народові. Всевишній Господь обдарував подружжя 3-ма доньками, яких покійна разом із мужем виховувала в українському дусі, тішилася і гордилася ними, що вони слухали її і покінчили вищі школи і тепер працюють по своїх професіях: старша донька Ґеня є учителькою в державній школі в Ґримзбі, Албіна (молодша) працює в Сімпсон-Сірс як директор у відділі жін. вбрання, а наймолодша Ґлорія є адвокатом і разом з мужем ведуть свою приватну адвокатську канцелярію. Покійна тішилася не довго, бо слабість підірвала її здоров'я, попрощавшись з родиною, відійшла на вічний спокій.

Панахиду за душу покійної відправляв о. Ґліцький (з з Ст. Кетеринс) 2 і 3 липня, а наступного дня була похоронна відправа, яку очолював о. Ференців з Торонта, при співучасти о. Ґліцького. Членки відділу та приятелі стали в ряд з свічками та прощали дорогу членкиню з церкви на цвинтар.

Прощальне слово на цвинтарі сказав о. Ференців, а від С.У.К. відділ ім .Кн. Ольги в Ґрімзбі, прощальне слово сказала голова відділу Марія Нечай.

На Панахидах та на похоронній відправі велике число приятелів та знайомих взяло участь. Після похорону відбувся поминальний обід, що його приготували членки відділу С.У.К. у парафіяльній залі. Господарем поминального обіду був пан Роман Шпитковський, голова громади. По обіді промоляли віддаючи належну пошану покійній; о.о. Ференців і Ґліцький, голова громади Р. Шпитковський, від С.У.К. голова М. Нечай і секр. Т. Лиса.

Щира подяка усій родині, що так щедро обдаровує щороку свою рідну церкву. В пам'ять по покійній приятелі та знайомі склали жертву на нев'янучий вінок в сумі $230.00, які були розділені на такі цілі: $50.00 на СКВУ, $50.00 на Інст. Св. Володимира, Торонто, $50.00 на Інститут боротьби з раком і $80.00 на „Промінь". Збіркою на нев'янучий вінок займалися приятелі родини: п-во С. Соловські і П. Ткаченко.

Горем прибита родина сердечно дякує Всечесним отцям за слово розради та за прощальні проповіді. Щиросердечна подяка усім, що молилися Богу за душу покійної Теодосії. Зокрема щира подяка за вінки, котрими могила покійної була закрита і за пожертви, що їх вірні зложили на нев'янучий вінок.

Хай кандійська земля буде легкою покійній Теодосії, а пам'ять про неї вічною.

М. Нечай

Довкола дому

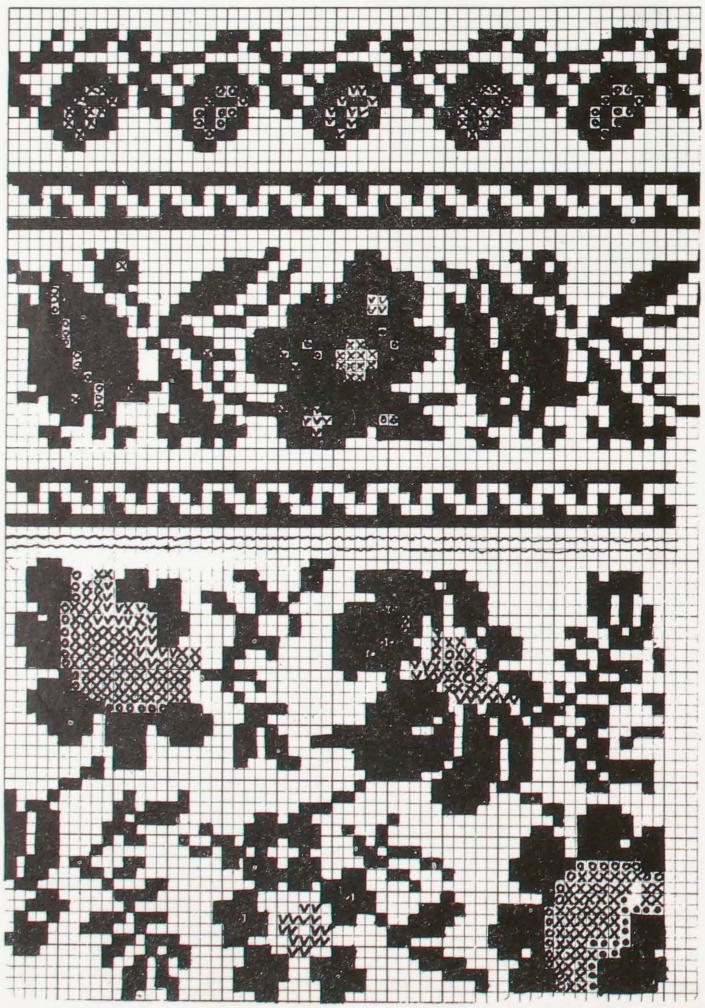

Повний склад вишивки до блюзки, чи сорочки до народного строю вишиване — хрестики на лляним полотні.

Краски ниток: — ■ чорна, × червона, ○ жовта, V синя.
Фрагмент сорочки з Сокальщини, повіт Львів з 1888 року.

Музей Союзу Українок Канади, Східня Філія, Торонто

ЗАВАРНІ ТІСТЕЧКА З ЯГОДАМИ

Потрібно:

1 горнятко води
4 ложки масла
на кінець ножа соли
¼ ф. борошна (муки)
4 яйця

До начинки:

½ літра сметанки
1 ф. ягід (залежно від сезану)

Заварити воду з товщем і сіллю. На кип'ячу воду всипати борошно, відставити з вогню і добре розмішати. Пісмажити хвилину на вогні, щоб постала одна суцільна маса. Коли тісто відстає від країв ринки, тоді воно готове. Виложити його в миску. Терти, додаючи поступово по одному цілому яйці. Коли тісто вбере всі яйця, тоді вставити на хвилину до холодільника, щоб стужіло.

Помастити товщем лист (бляху). Накладати ложкою кулі з тіста, величиною малого яйця у відступах тієї самої величини (бо сильно виростають). Піч добре вигріти перед тим. Пекти впродовж 10 хвилин на 400 ст., впродовж 20 хвилин на 375 ст., а ще 10 хвилин на 350 ст. Не відчиняти печі під час того, бо опадуть. Вийняти і поставити, нехай прохолонуть. Перекроїти на половину. Начиняти битою сметанкою зі свіжими ягодами.

— — —

ЛАЗАНКИ З КАПУСТОЮ

½ ф. макарану
1 мала головка капусти
1 цибуля
2 ложки масла

Зварити макаран, а коли готовий, полити його холодною водою. (Пригадуємо, що при купному макарані слід змінити воду, коли вона покипить яких 10 хвилин і залити його знову окропом, а щойно тоді посолити). Окремо приладити капусту. Зварити головку капусти, відцідити, а коли прохолоне, видушити від води і посікти сікачем. Присмажити ясно цибулю на маслі, вимішати з капустою і підсмажити так, щоб вона не мала в собі води. Вимішати його з капустою і подати.

ПРИ ПРАЦІ ДЛЯ „ПРОМЕНЯ"

Ґримзбі, Онт. — З похорону зл. п. Степана Шияна, Теофіля Лиса переслала на пресовий фонд журнала $81.00

Бімзбил, Онт. — З похорону бл. п. Теодозії Кловак, М. Нечай переслала на пресовий фонд 80.00

Етобико, Онт. — З похорону бл. п. Магдалини Антонишин, Юлія Головата переслала 52.00

Едмонтон, Алта. — Відділ при громаді Св. Іллії, С. Дмитрук переслала на пресовий фонд 35.00

С. Кетеринс, Онт. — о. Ф. Легенюк переслав 30.00

Тандер Бей, Онт. — Комітет Українок Канади з нагоди ювілею Союзу Українок Канади 25.00

Вінніпеґ, Ман. — Головна управа Українського Товариства Взаїмної Помочі в Канаді, управитель А. Павлик переслав з нагоди ювілею Союзу Українок Канади 25.00

Суррей, Б. К. — З приводу смерти бл. п. Василя Москалюка, о. П. Блажук переслав на пресовий фонд журнала 10.00

Саскатун, Саск. — Відділ ім. Ганки Романчич, реф. Ґеня Кіндрачук переслала $208.00 на нові й поновлені передплати.

Принц Алберт, Саск. — Відділ ім. Княгині Ольги, реф Анна Марковська переслала $24.00 на передплати.

Транскона, Ман. — Відділ ім. Лесі Українки, реф. Ґ. Гуменюк переслала $24.00 на передплати.

Давфин, Ман. — Відділ ім. Лесі Українки, реф. М. Андрейчук переслала $32.00 на передплати.

Реджайна, Саск. — Відділ Доньки України, реф. д-ка Е. Олесюк переслала $24.00 на поновлені передплати.

Йорктон, Саск. — Відділ ім. О. Пчілки, реф. Наталя Гишка переслала $24.00 на передплати.

Монтреал, Кве. — Відділ „Доньки України", реф. Т. Сидоренко $24.00 на передплати.

ІНДИВІДУАЛЬНІ ПОЖЕРТВИ

П-во Василь і Стефанія Гигоряки — Торонто, Онт. з нагоди 50-ліття подружнього життя і ювілею Союзу Українок Канади зложили пожертву на пресовий фонд журнала $50.00

П-во С. і Е. Крипс — Ванкувер, з приводу упокоєння матері бл. п. Анни Крипякевич переслали 50.00

Пані Катерина Малищька — Норт Ботлфорд, Саск. з нагоди ювілею 50-ліття Союзу Українок Канади 50.00

Пан Василь Даркович — Айлмер, Квебек, з приводу упокоєння дружини бл. п. Олени Даркович 30.00

П-во Т. Доголіс — Брентфорд, Онт., з нагоди 50-ліття подружнього життя 30.00

Пан Федір Андрущак — Саскатун, у перші роковини смерти своєї дружини зл. п. Ольги Андрущак 25.00

Пані Галя Федорків — Едмонтон, з нагоди ювілею Союзу Українок Канади зложила пожертву в пам'ять своїх рідних 25.00

П-во Павло й Єлена Ягольницькі — Канора, Саск., з нагоди 60-ліття подружнього життя зложили на журнал „Промінь" 10.00

Пані: — Параня Смиснюк — Айтуна, Саск. 12.00

Марія Клепачівська — Зайон, Ілл., ЗСА 10.00

Б. Радиш — Гамільтон, Онт. 10.00

Марія Сенишин — Саскатун 8.00

Софія Семенців — Ошава, Онт. 7.00

Анна Коропецька — Торонто 6.00

Д-ка Єлисавета Кокорудз — Шіго, Саск. 5.00

Анна Личка — Лімингтон, Онт. 5.00

Н. Гречка — Ванкувер, Б. К. 5.00

М. Василечко — Ґримзбі, Онт. 5.00

Теофіля Лиса — Ґримзбі, Онт. 4.00

Ольга Самець — Оттава, Онт. 4.00

Клавдія Микитюк — Торонто, Онт. 4.00

Марія Костецька — Брендон, Ман. 4.00

Анна Хаба — Редватер, Алта. 4.00

Олена Кирилюк — Геллок, Мінн., ЗСА 4.00

Анастасія Забродська — Ленсиньґ, Миш., ЗСА 4.00

С. Черепущак — Нипавин, Саск. 4.00

По $2.00: — Н. Ковалишин, Пойнт Едвард, Онт., Наталія Давдз, А. Тимочко, Ошава, Онт., В. Вусатий, Ню Ґлесбов, Кве., Марія Веревка, Тейбер, Алта., Віра Сеньків, Вишарт, Саск., А. Френд, Чилливек, Б. К., А. Никитюк, Порт Алберні, Б. К., Г. Загоруйко, Ванкувер, Т. Бойчук, Келовна, Б. К., Р. Яхторович, Кичener, Онт., М. Байдак, Ла Сел, Кве., Т. Гусак, Давфин, Ман.

ПРИДБАЛИ НОВІ ПЕРЕДПЛАТИ

Пані: — Євгенія Кіндрачук — Саскатун. 7

Т. Сидоренко — Монтреал, Кве. 2

В. Бойко — Едмонтон, Алта. 1

Марія Лисак — Вірдейл, Саск. 1

Єлена Яцентюк — Минитонес, Ман. 1

Марія Гарбус — Саскатун, Саск. 1

Анна Самко — Саскатун, Саск. 1

Стефанія Коростіль — Виндзор, Онт. 1

Марія Тодорук — Едмонтон, Алта. 1

Зголосились за журналом безпосередньо:

Марія Драбиняста — Вінніпеґ, Ман.

Л. Слобода — Едмонтон, Алта.

Леонка Кісіль — Гамільтон, Онт.

П. Стадник — Торонто, Онт.

Софія Краковець — Принц Алберт, Саск.

Катерина Микитишин — Бюкенен, Саск.

Марія Качмар — Смокі Лейк, Алта.

В. Напастюк — Ричард, Саск.

Щиро вітаємо всіх нових передплатників. Висловлюємо сердечну подяку всім тим, що зложили пожертви на пресовий фонд журнала.

P 31-O OCT 77
HAWRYSH MRS KATE
602-11112-101 ST
EDMONTON ALTA
T5G 2A2

ISSN 0380-2140

ВЖЕ ВИЙШЛА З ДРУКУ

Книга має 12 статтей про мистецтво, кераміку, Різдвяні та Великодні звичаї, куховарство, ткацтво, ношу, танці, писанки, вишивки, літературу, музику та дереворізьбу.

Книга, розміром 8½ на 8½ цалів, гарно оправлена в тверду полотняну оправу з золотим витиском.

Крім 100 стор. статтей, книга має велику бібліографію, понад 100 гарних кольорових фотографій із українських канадських ручних виробів, гарний папір і чистий друк.

ЦІНА В ПРОДАЖУ $12.00.

ДРУКОВАНА В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ.

Замовлення висилайте на адресу:

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA
A 25, 11024 - 82 Avenue
Edmonton, Alberta, Canada
T6G 0T2